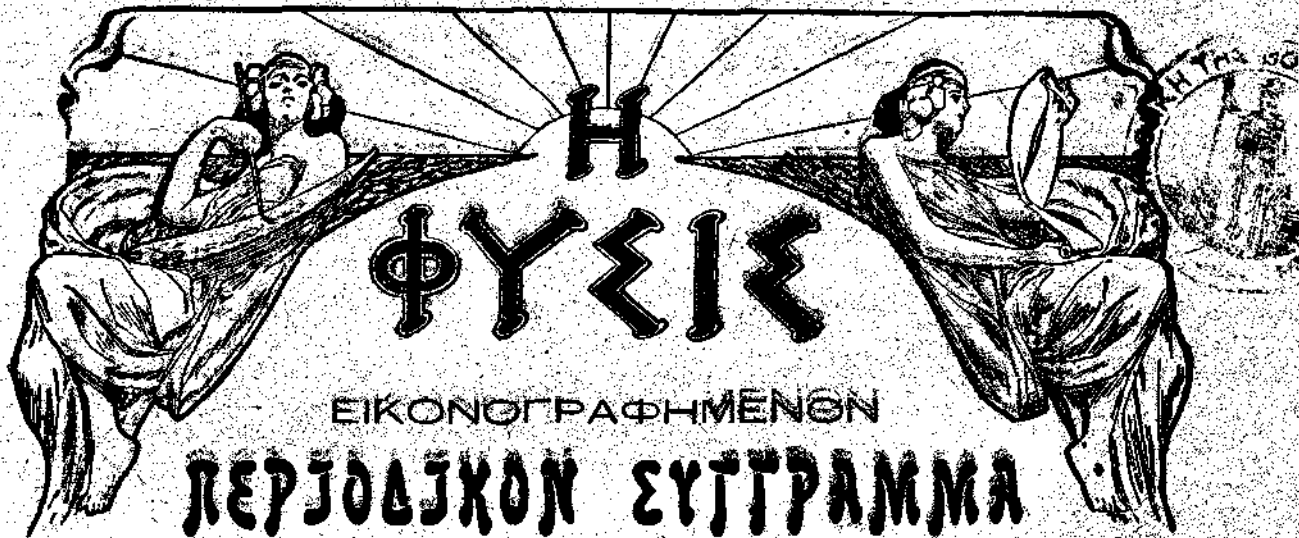

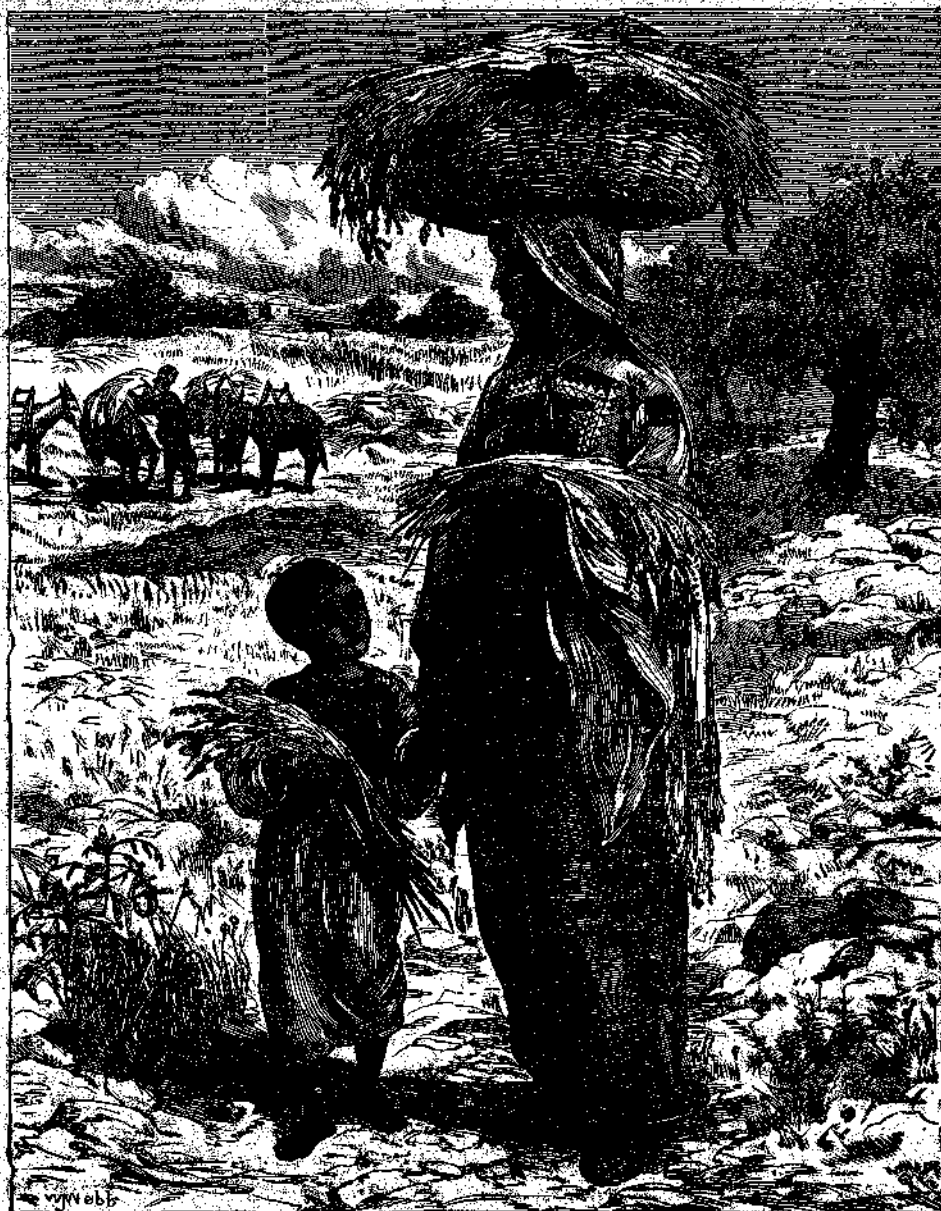
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1914

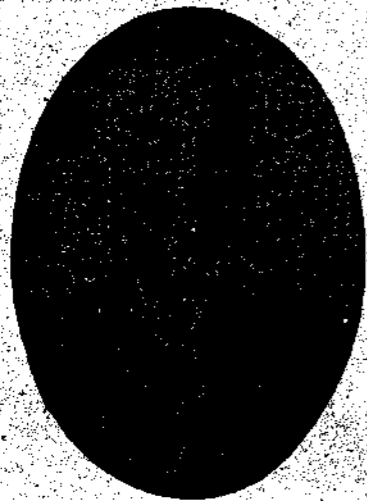
Η ΦΥΞΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΥΠΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΟΡΙΚΗΣ

Ο μεγαλύτερος

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ZABBA ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

Οδός Αθηνών 97 και 99

Φημίζεται δια την ακρίβειαν και τελειότητα πώσης παραγγελίας. Γραμματα όλων των ειδών και ποιότητων. Ερδυμασίαι του τελευταίου σερμού στερεοτάται κατασκευάζονται εντός τριών ημερών υπό πεπειραμένων τεχνητών. Κόπται είδημονες φερρώνται ασφαλώς την εκτέλεσιν.

Τιμολογία συγκαταβατικά

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ ΔΗΜΟΣΘ. ΧΑΛΑ

Εν οδῳ Πέρα—Κων)πολις

Ξενοδοχείον έντελῶς οίκογενειακόν και σχετικῶς οίκονομικόν.

Ἐστιατόριον table d' Hote μὲ μαγειρικὴν ἔκτακτον. Αἰθουσα μὲ κλειδοκύμβαλον, ἤλεκτρικά, τηλέφωνον, λουτήρας κτλ. Συνιστάται ἰδίως τὰς οίκογενείαις.

Δ. Γ. ΨΩΜΙΑΔΗΣ

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Ἐν Κέντρῳ τῆς Ρωσσίας

Ἐπὶ τῆς Κεντρικῆς Ὀδοῦ

Κατασκευάζονται ἑλά τὰ εἴδη τῶν γλυκισμάτων. Τούρτες κτλ. Ἔτοιμα και κατὰ παραγγελίαν φαντάν, γλασέ, καραμέλες, ξηροκαρπὰ κτλ. Ἐχει τὴν καλεϊτέραν πελατεϊαν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΠΡΙΣΤΟΛ

Ἐν Πέρα Κων)πόλεως

Διευθύνται: Ι. ΤΖΗΡΑΣ & Π. ΧΑΤΖΑΡΑΣ

Κεῖται εἰς τὴν κεντρικώτεραν και ὠραιότεραν ὁδὸν τῶν Μνηματικῶν μὲ πολυτελεῖα αἰθούσας και δωμάτια, περιποίησιν καλλιστὴν και πρόθυμον ὑπηρεσίαν. Καθαριότης και τάξις ἀνεμπόδιστος.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΥΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ "ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ,"
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΥΣΙΟΤΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Τυπογραφικά στοιχεία άριστα. Μέταλλον άγγλικόν. Γραμματοθήκαι νέας κατασκευής. Πάντα τῶ τυπογρ. εργαλεία. Εκμαίσια (elichés). Κοσμήματα άρνούδι. Τυπομηχαναί παντός είδους και μεγέθους. Πλήρεις εγκαταστάσεις Τυπογραφείων.

Εκτυπώσεις συγγραμμάτων, περιόδων, Ημερολογίων, Λεξικῶν κλπ.

ΖΗΤΕΙΤΕ τὸ Νέον Δειγματολόγιον στοιχείων κλπ. ένστάτος έτους.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Στοιχειοχνητήρια Ἐταιρείας Ἀύγης Ἀθηνῶν. Ἀποστολοπούλου. Εἰς ἈΘΗΝΑΣ

Ο. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ & ΔΗΜΟΥΛΗΣ

Αἰόλιον 51. (Ἐναντι Ἀγίας Εὐφύνης)

Ἀριθ. Τηλεφώνου 690.

Χαδέδες: Τὸ κομ. Δρ. 16, 20, 22, 25, 30, 32. Ἐκαστον τεμάχιον πηχ. 54.

Παραγωγή Ἀγγλίας

Πανιά ἀλεύκαστα: 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17.

Παραγωγή Ἀγγλίας

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Γωνία Σωκράτους — Παρθεναγωγείου

GRAND HOTEL ABBAT

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

ΒΑΣ. & ΚΩΝ. ΚΑΨΗ

Οδός El-Bab-el-Bahari-Cairo

Τὸ πρώτης τάξεως τούτου Ξενοδοχείον ἐπιπλωμένον διὰ νέων πολυτελῶν ἐπιπλῶν συνιστάται δι' οίκογενείας. Εὐρίσκει δὲ τις ἐν αὐτῷ πᾶσαν ἐπιθυμητὴν εὐμάρειαν. Ὡς δὲ ἐκ τῆς λαμπρᾶς θέσεώς του, ἤτις εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Καΐρου, συνιστάται ἰδιαίτερος εἰς τοὺς ταξιδεύοντας ἀντιπροσώπους ἐμπορικῶν οἰκῶν κτλ.

Ν. Ε. ΓΕΩΡΓΑΤΟΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΑΘΗΝΑΙ

§ § § §

Εἶναι τὸ μεγαλύτερον, τελειώτερον και Εὐρωπαϊκώτερον ὑποδηματοποιεῖον τῆς Πρωτευούσης. Ἐχει τὴν καλεϊτέραν τάξιν. Ἐπιτυχία κομφοτήτος γαλλικῆ πλήρης και στερεῆς ἄγγλικῆ μοναδικῆ. Οὐδεὶς φεύγει δυσαρεστημένος διότι ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν προσαρμογὴν τελείως.

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α'—ΕΤΟΣ 25ον

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Μανρομυχαλῆ 45.

Διευθυντής: Ἐκδότης

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερ. Ἀπλῆ ἔκδοσις Δρ. 12
» Πολυτελής » » 16
Ἐξωτερ. Ἀπλῆ » Φρ. 15
» Πολυτελής » » 20

ΠΛΑΝΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ

ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ Η ΣΕΛΗΝΗ :

Τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως ἢ οὐ ἐνοργάνου ζωῆς ἐν τῷ δορυφύρῳ τῆς Γῆς ἀποσχόλησεν ἀνεκάθεν τοὺς ἀστρονόμους και φυσιολόγους, χωρὶς νὰ καταλήξουν εἰσέτι εἰς ἀποτέλεσμα θετικόν και ὀριστικόν. Ἐσχάτως δὲ ὁ πολὺς Ἀββᾶς Moreux, διευθυντῆς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῆς Bourges, ἐπισκοπῶν ἐν σπουδαίᾳ διατριβῇ του ἐν τῷ Cosmos τὰς διαφόρους γνώμας τῶν γνωστῶν ἀστρονόμων τῆς Εὐρώπης, τοῦ Temple, τοῦ Herschel, τοῦ Schmidt, τοῦ Secchi και ἄλλων, ἀποφαίνεται ὀριστικῶς, ὅτι δὲν εἶνε μὲν δυνατόν νὰ καθορίσῃ τις ἐτι ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὑπῆρξε ποτὲ ἐνοργάνος ζωὴ ἐν τῇ Σελήνῃ, ἐν τούτοις δὲν ἀπέχομεν ἐτι πολὺ, ἐκ τῆς ὁσημέραι παρατηρουμένης κατακτῆσεως τῆς φυσιολογικῆς μεταβολῆς τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, ν' ἀποφανθῶμεν ὀριστικῶς, ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ δυνάμεθα πλέον νὰ γνωρίζωμεν, ἂν ὑπῆρξαν ποτὲ ἢ οὐ ἄνθρωποι ἐν τῇ Σελήνῃ.

Καθωρίσθη ἐν τούτοις ἐπακριβῶς μέγοι ταῦδε, ὅτι κινήσεις δὲν ὑφίσταται ποσῶς ἐν αὐτῇ, ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαί, ἐπομένως δὲ και νέφη και χιόνες δὲν ὑπάρχουν, θάλασσαί ἐπίσης, ποταμοί, δένδρα και τὰ τοιαῦτα δὲν διακρίνονται, ἐπομένως, ἀφοῦ και ὕδωρ πρὸς συντήρησιν ὄλων τούτων δὲν ὑπάρχει, φυσικῶς και πᾶσα παραφύας τοῦ ὕδατος και ἐνοργάνος ζωῆ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑφίσταται.

Εὐνόητον ἐρχεται ἤδη και τὸ ἐρώτημα, ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἐνοργάνος φύσις ἐν τῇ Σελήνῃ ;

Και ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου οἱ ἀστρονόμοι ἀμφιβάλλον και τινες μὲν διατείνονται, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ ὑπῆρξε τοιαύτη, ἕτεροι δὲ τούναντίον ἰσχυρίζονται, ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε ζωὴ, ἤτις ὁμως ἐξέλειπεν.

Ποίους νὰ πιστεύσῃ τις ;

Οὐδέτεροι τούτων προτείνουσι ἰσχυρισμοὺς βασίμους και θετικούς, ὄλων δὲ τὰ ἐπιχειρήματα εἰσὶν ἀνίσχυρα, καθ' ὃ ἀβέβαια.

Ἐν τούτοις δυνάμεθα φυσιολογικῶς νὰ συζητήσωμεν ἤδη τὸ πρᾶγμα, θέτοντες τὸ ζήτημα τούτο ὡς ἐξῆς :

Ἀφοῦ ἀναμφισβήτητον τυγχάνει, ὅτι ὑπάρχει στερεὸν ἔδαφος ἐκεῖ και δὴ ὄρη και κρατῆρες, φυσικῶς δὲ ὑπῆρξαν ἠφαίστεια και ἀτμόσφαιρα, δὲν ἀποκλείεται ἡ ἰδέα, τούναντίον δὲ και ἐπιτείνεται, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ και ἀτμόσφαιρα και ὕδωρ και συνεπῶς ὀργανικὴ φύσις.

Τὰ ὄρη και ἠφαίστεια εἶναι φυσικὸν ἐπακολουθήμα τοῦ ὕδατος, καθόσον τὸ ὕδωρ σχηματίζεται ἐκ τῶν νεφῶν, τὰ δὲ νέφη ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἄν ἐπομένως ἀτμόσφαιρα δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ Σελήνῃ, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν οὔτε ὕδωρ θὰ παρήγετο, ἐπομένως οὔτε ἐνοργάνος ζωὴ θὰ ὑφίστατο. Ἡ ἐνοργάνος δὲ ζωὴ εἶναι ἡ παράγουσα τὰ δένδρα, τὰ φυτὰ και τὸ χῶμα και τὰ ὄρη. Ἄν λοιπὸν οἱ ἀστρονόμοι ἦσαν και περισσώτερον κατὰ τι φυσιολόγοι, δὲν θλ ἐβράδυναν νὰ πεισθῶσιν, ὅτι ἐν τῇ Σελήνῃ ὑπῆρξαν ποτὲ ἄνθρωποι, οἷτινες φυσικὰ τὴν σήμερον ἀπουσιάζουσι ὡς και πᾶσα ἢ ἐνοργάνος φύσις, ἀφοῦ ἐξέλειπε τὸ ὕδωρ.

Τὸ ὕδωρ λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ ζωογονεῖ τὰ σώματα δηλ. τοὺς πλανήτας, τὸ ὕδωρ δὲ παράγεται ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἢ δὲ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτὴν, ἤτοι ἀπὸ τῆς κοσμικῆς οὐσίας.

Ἡ Σελήνη ὑπῆρξε ποτὲ ζῶσα και ἀκμάζουσα, θάλλουσα και κυριαρχούσα, νῦν δὲ ὑπνώττει τὸν νήδυμον ὕπνον. Κατέστη πλέον νεκρά. Ἡ Σελήνη ἐστερήθη, ὅπως ὁ ἄνθρωπος και τὰ ζῶα και τὰ δένδρα, τῆς ζωῆς δηλαδὴ τοῦ ὕδατος και φυσικῶς περιήλθον εἰς ξηρὴν κατάστασιν.

Ἡ Σελήνη περιεβάλλετο πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλλούσης, ὡς ἐν τῇ Γῇ φύσεως και τῆς ὀργανικῆς ζωῆς, ἐξαντληθείσης δὲ τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς και στερηθείσης ταύτης τοῦ ὕδατος τῆς, ἐνεκρῶθησαν τὰ πάντα.

Ἡ Σελήνη εἰς τοὺς παρωχημένους αὐτῆς χρόνους εἶχεν, ὡς εἰκός, ἀτμόσφαιραν, ὕδατα, νέφη,

χιόνας και έπομένως ανθρώπους, ζώα, φυτά, και φυσικὴν κίνησιν, ὅπως ἡ Γῆ, ἀλλ' ἐξηφανίσθησαν ἅπαντα, στερηθέντος, ὡς εἶπομεν, αἰφνιδίως τοῦ ὕδατος διὰ τῆς ἐξαντλήσεως τῆς ἀτμοσφαιρας αὐτῆς.

Πῶς δὲ ἐξητλήθη ἡ ἀτμόσφαιρα αὕτη τῆς Σελήνης;

Ἀπλούστατον πρῶγμα.

Διότι ἀπερροφήθη ὑπὸ τῶν ζωϊκῶν ἀναγκῶν τῆς Σελήνης.

Ὡς φαίνεται και ἡ Γῆ τοιοῦτον τέλος ὡς τάχιστα θὰ λάβῃ, δηλαδὴ μετὰ παρελευσιν δυσκατομμυρίων τινῶν ἐτῶν, διότι ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτῆς βαθμηδὸν ἐξαντλεῖται, ἀπορροφᾶται ἀεὶ ἀκόπως παρέχουσα τροφήν εἰς αὐτήν, δηλ. σχηματίζουσα ὕδωρ διὰ τὴν τροφοδότησιν τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τῆς σφαιρας μας.

Ἡ ἀτμόσφαιρα λοιπὸν εἶναι ἐκείνη, ἣτις σχηματίζει τὸ ὕδωρ και τὸ ὕδωρ εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποτελεῖ τὰς θαλάσσας και τοὺς ποταμούς και τροφοδοτεῖ τὰ δένδρα, ὡς και τὰ φυτὰ και κατασκευάζει τὰ ὄρη και τὰς πεδιάδας.

Ἡ Σελήνη λοιπὸν, ἐκλειψάσης τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς και τῆς ζωϊκῆς κινήσεως περιήλθεν εἰς

ξηρασίαν και συνεπῶς εἰς ἠφαιστειακὴν κατάστασιν, ἥτοι παρακμὴν διὰ τῆς προστριβῆς και ἐπάφης τῶν εὐφλέκτων ὑλῶν τῆς και φυσικῶς ὄλονεν οὕτω θὰ καίεται μέχρι τῆς τελείας καταστροφῆς και ἐξαντλήσεως τῆς.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ τέλος τῶν δορυφόρων ὄλων, ἐκάστου πλανήτου και κατ' ἀκολουθίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Οἱ δορυφόροι θὰ ἐξαφανισθῶσι τελείως ὑπὸ τῆς πυρᾶς και εἶτα θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν πλανητῶν, ἀστέρων, κομητῶν, κλπ.

Τοιοῦτον, ὡς φαίνεται λοιπὸν, εἶναι τὸ τέλος τῶν κόσμων και τῆς Γῆς μας.

Ἡ θεωρία αὕτη ἐντελῶς νεωτέρα και ἀκριβεστέρα λύει τὸ ζήτημα τῆς ουστάσεως και διαλύσεως τῶν κόσμων και ἐπομένως τοῦ σχηματισμοῦ και ἐξαφανισμοῦ τῆς ἕλης.

Περιοριζόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς πάλαι ποτὲ ζωῆς ἐν τῇ Σελήνῃ, ἐπιφύλασσόμενοι τὴν ἐξήγησιν τῆς ουστάσεως τῶν κόσμων και τῶν κομητῶν, κατὰ τὴν νέαν ταύτην θεωρίαν μας, εἰς προσεχεῖς μελέτας ἡμῶν.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΙΔΕΙΝ — ΓΝΩΡΙΣΑΙ — ΜΑΘΕΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Κληθέντος τοῦ πνεύματος τοῦ Βικτορος Ουγκώ, ἠρωτήθη περὶ φυσιολογικῆς και ψυχολογικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου και ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Τάφος ἐστὶ τὸ λίκνον τῆς οὐρανίας ζωῆς. Ὁ φαινομενικὸς θάνατος εἶνε διὰ τὸν ἀνθρώπον ἡ ἀρχὴ τῆς ἀληθοῦς ὑπάρξεώς του ἐν τῇ πνευματικῷ κόσμῳ, ἐνθεν και ἐξέπορεύθη ἐν τῷ δοκιμαστηρίῳ τοῦ προορισμοῦ του ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἄνευ τῆς ἐφέσεως τῆς ἐρεῦνης, ἐν τε τῇ παρουσίᾳ ζωῆς και τῷ μετέπειτα βίῳ ὁ ὑπὸ σαρκίον ζῶν ἀνθρώπος χωρὶς νὰ διορᾷ τὸ ἀπώτατον μέλλον αὐτοῦ, σκεπτόμενος τὴν θείαν καταγωγὴν του, ἀσεβεῖ πρὸς τὸν Δοτήρα παντὸς ἀγαθοῦ. Ἡ ἐφεσις τοῦ ἐρευνᾶν τὰ ὑπερκόσμια ἐνεφυτεύθη τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πλάστου, ὅτε ἐν τῷ Παραδείσῳ εἰσαγαῶν αὐτὸν τῷ ἔδωκε τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐφ' ὄλων τῶν κτισμάτων τῆς Γῆς και τὴν ἐλευθερίαν, ἐξ' ἧς πηγάζει τὸ ὑπευθυνὸν τῶν πράξεων αὐτοῦ. Οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ και ἡ λογικὴ κρίσις, ἡ σταθμιζουσα ὀρμεμφύτως πᾶσαν πράξιν αὐτοῦ, εἶνε σαφειστάτη ἐνδείξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου. **Ἰδεῖν, γνωρίσαι, μαθεῖν.** Τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις ἔθεσα, ὡς ἐπικεφαλίδα τῆς μικρᾶς μου ταύτης πρὸς ὑμᾶς ἐμιλίας, διότι ὁ

συνδυασμὸς αὐτῶν ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην ἐκφάνσιν τῆς θείας καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ βλέπων δύναται νὰ γνωρίσῃ και ὁ γνωρίζων δύναται νὰ μάθῃ, ὁ δὲ μὴ γνωρίζων δύναται νὰ ἐρευνῆσῃ, ὅπως γνωρίσῃ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ προσέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ. Ἡ ὄρασις εἶνε τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἀνοίγονται ἡμῖν μεγαλοπρεπῶς τὰ μυστήρια τῆς Θεῆς Πρόνοιᾶς και τῶν σάφειρινων Οὐρανῶν ἢ μαρμαίρουσα αἴγλη. Διὰ τοῦτο και τὸ ὄργανον τῆς ὄρασεως ἔθεσα ὡς ἀρχὴν τῆς ἀντίληψεως τοῦ συλλογισμοῦ τούτου, προκειμένου περὶ ἐκθέσεως ἰδεῶν, ἃς ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅπως δυνήθῃ νὰ ἐννοήσῃ τὸ παρελθὸν και τὸ μέλλον αὐτοῦ.

Τίς ἐσκέφθη ποτὲ σοβαρῶς τὸ μυστήριον τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ; Γεννάται και ἀποθνήσκει ἀποθνήσκει και νομίζει, ὅτι ἀπώλεσθη διὰ παντός, ἐν ᾧ κατ' οὐδὲν μετεβλήθη ἢ ὅτι ἐν τῇ μεγάλῃ ζυμῶσει τῆς ἕλης, ἥτοι τῶν φυσικῶν κυμάνσεων τῶν μορίων τοῦ σύμπαντος μετήλλαξε τὸ μὲν σῶμα τὴν μορφήν, ἢ δὲ ψυχὴ ἠλευθερώθη τῶν δεσμῶν, δι' ὧν ἦτο προσδεδεμένη.

«Οὐδὲν ἐν τῇ φύσει ἀπόλλυται». Ζῶμεν ἐκ τῆς κόνεως τῶν προγόνων ἡμῶν ὅ,τι ἀναπνεόμεν ἢ τρώγομεν σήμερον κατ' οὐδὲν διαφέρει ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀνέπνεον και ἔτρωγον ἀπ' αἰῶνων εἰς ζήσαντες πρὸ ἡμῶν ὁ θάνατος μεταβάλλει μόνον τὴν οὐσίαν τῶν σωματίων, εἴτε ὕ-

γρά εἶνε ταῦτα, εἴτε στερεά, εἴτε ἀέρια και οὐδὲν πλέον.

Ἐπομένως, ἀφοῦ ὁ ἀνθρώπος ὅστις εἶνε σύμπλεγμα μορίων και τῶν τριῶν τούτων καταστάσεων τῶν σωματίων — ἐκτὸς βεβαίως τοῦ Πνεύματός του, οὐτινος ἡ φύσις ὄλως διάφορος ἐστὶ — δὲν ἀπόλλυται, ἀφοῦ ἡ διαστολὴ τῶν μορίων τῆς ὑλικῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ ἔχεται τοσοῦτον στερρῶς πρὸς τὴν ὑπαρξίν, εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπόλλυται τὸ πνεῦμα, οὐτινος τὰ μόρια εἶνε ὄλως εὐγενεστερας και αἰθεριωτερας πηγῆς, ἀφοῦ αὐτὸ τοῦτο ἀποτελεῖ τὰς βάσεις τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ;

Ἦ πόσον διανοίγονται εἰ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν ἐκ τῆς μελέτης τῶν ὑπερκοσμίων!

Ὁ ἀνθρώπος ἀποστελλόμενος πορὰ τοῦ Δημιουργοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, ὀφείλει νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγνός και ἄμωμος, κατὰ τὸ μᾶλλον και ἦττον δὲ ἐκτελεστικῆς τοῦ προορισμοῦ του. Τὰς σκολιάς ἀτραπούς, τὰς ὁποίας θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν βίον αὐτοῦ ὀφείλει νὰ τὰς παρακάμψῃ, ἔχων ὡς ὀδηγὸν τὸν ἀκοίμητον φάρον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος, οὗ τὸ Ἅγιον ὄνομα ὀφείλει νὰ μεταχειρίζεται και προτείνει ὡς ὄπλον κατὰ παντός παρεμποδίζοντος τὴν πορείαν αὐτοῦ. Χαίρετε.»

Ἐν ἄλλῃ πνευματικῇ συνεδριάσει ἐρωτήθην τὸ Πνεῦμα τοῦ Βικτορος Ουγκώ περὶ ὄνειρων, ἀπήντησεν:

«Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ὑμῶν ταύτη ἀναγκάζομαι και πάλιν, ὅπως διεξοδικώτερον ὁμιλήσω ὑμῖν.»

«Ὀνειρον εἶναι ἡ ἐκφάνσις τῆς προδιαθέσεως τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Πνεύματος προὑπαρχούσης σκιᾶς τῶν εἰκόνων τῶν ἐν τῷ σύμπαντι χώρων και ἀναπαράστασις τῶν ἐν αὐταῖς συναλλασσομένων ἰδεῶν και ἐντυπώσεων τῶν ἐν τῇ φύσει διοργανουμένων σκηνῶν τῆς ἐξελιξεως τῆς ζωῆς.» Ἄμα τῇ ἐγρηγόρει ὁ ὄνειρώπων λησμονεῖ και ἡ συνειδήσις τῆς ψυχῆς ὑπνώττει, διατηρεῖ δὲ μόνον ἀμυδροτάτην ἰδέαν τῶν σκηνῶν, ὡς και τὸ Πνεῦμα ἐν ὄνειρῳ ἀμυδροτάτην ἰδέαν ἔχει τῆς πραγματικότητος, ἐν σχέσει πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῆς ὑπόστασιν. Καὶ τοῦτο συμβαίνει, διότι τὸ Πνεῦμα καθ' ὕπνον ἡρεμοῦν, ἀποχωρίζεται τελείον τοῦ σώματος και διατελεῖ ἄσχετον πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ.

Ὀνειρον — ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος, πρόγνωσις τῆς ψυχῆς, ἀνύψωσις τοῦ πνεύματος στιγμιαία εἰς τὸν ἀόρατον κόσμον, μετὰπτωσις αὐτοῦ εἰς τὴν πραγματικότητα ἅμα τῇ ἐγρηγόρει και λήθῃ.

Ἡ εἰκὼν τῶν ἀναπαράστασεων διατηρεῖται ζωηρά, ἐὰν σὺν τῇ ἐγρηγόρει ὁ ὄνειρώπων ἐντείνει τὸ πνεῦμα του εἰς ἐρεῦνας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἦπνος — Θάνατος = ἀδελφοί.

Ὀνειρον = στιγμὴ συνδέσεως αὐτῶν.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἄρα ἐγκλειστος ἐν τῷ σαρκίῳ και δεσμευομένη ὑπ' αὐτοῦ, ὑποχείριος οὕσα τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματος, μέλις εὐρῆς εὐκαιρίαν ἅμα τῷ ὕπνῳ, ἀποτινάσσει ἀσυναίσθητως τὴν νάρκην αὐτῆς ἐκ τῶν φυσικῶν δεσμῶν και ἀποχωρίζεται αὐτοῦ ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου. Ἐλευθέρᾳ δ' οὕσα τοιοιουτρόπως ἵπταται ἐν τῷ ἀπέιρῳ, κυρία ἀπάσης τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἀπέιρου χώρου, ὅστις ἐκμηδενίζεται ἐν τῇ ἀσυλληπτῷ ταχύτητι αὐτῆς, προσομοιάζουσα τῇ τῆς σκέψεως. Πολλάκις συναντᾶται μετὰ τῶν Πνευμάτων, ἅτινα γνωρίζει ἢ μὴ και συνδιαλέγεται μετ' αὐτῶν ὡς εἰ ταῦτα ἦσαν ἐν ἀνθρωπίνῳ σώματι τεθειμένα. Διὸ πολλάκις ὄνειρά τινα εἶναι εἰς ἄκρον ζωηρά.

Ἡ ψυχὴ ἀποχωριζομένη, ὡς εἶπομεν, καθ' ὕπνον στιγμιαίως ἐκ τοῦ σώματος συνέχεται μετ' αὐτοῦ διὰ ρευστοῦ ζωῶδους ἢ μᾶλλον ρωῶδους, ὅπερ ὡς νῆμα ἐκτυλίσσεται ἐκ τοῦ σώματος και διήκει μέχρι τοῦ χώρου ἐν ᾧ εὐρηται αὕτη. Διὰ τοῦτο τὸ σῶμα μόλις ἐκ τινος ἀνάγκης ἢ ἄλλης ἐξωτερικῆς δυνάμεως πάθῃ τι ἀμέσως καλεῖ ταύτην, ἣτις ἐπανερχεται αὐτοστιγμιαίᾳ και ἂν ἀκόμη εὐρίσκηται εἰς ἀπέιρους ἀποστάσεις. Καὶ οὕτω ὁ κοιμώμενος ἐξυπνᾷ.

Ἐπανερχομένης τῆς ψυχῆς ἐν τῷ σώματι, τῇ προσωρινῇ αὐτῆς κατοικίᾳ, ἀρχεται ἐξοικειομένη πρὸς ὅ,τι αἱ ἀνάγκαι τοῦ σώματος παριστῶσιν αὐτὴν και βαθμηδὸν ἐντὸς μικροῦ λησμονεῖ τὰς σκηνάς, ἃς εἶδεν ἀποχωρισθεῖσα τοῦ σώματος. Τὸ ὄνειρον εἶνε στιγμιαία και ἀγρυπνος παραμονὴ τῆς ψυχῆς ἐκτὸς τοῦ σώματος, ἀτραπαλιὰ ἀναπαράστασις τῶν ἐξελισσομένων εἰκόνων ἐκ τῶν ἰδιαζουσῶν τοιοῦτων τοῦ ἀόρατου ἢ πνευματικοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο και ἡ διάρκειά τοῦ ὄνειρου εἶνε ἐλαχίστη.

Τὰ ὄνειρα δὲν εἶναι πάντοτε πραγματοποιήσιμα, διότι δὲν ἔχουσι τὴν φυσικὴν πηγὴν και ἐξέλιξιν, ἣν ἀνωτέρω διηγῆθην, ἥτοι τὴν πνευματικὴν. Ἡ ἰατρικὴ ἐπισημὴ ἐπὶ τῶν ὄνειρων τῶν μὴ ἐχόντων πηγὴν τὰς ἰδιότητας τῆς ψυχῆς ἐκτὸς τοῦ σώματος, ὡς εἶπομεν, στιγμιαίως εὐρισκομένης και ἐν τῷ ἀόρατῳ κόσμῳ παραμενύσης, δύναται ν' ἀπαντήσῃ ὀρθότερον τῶν αυτοκαλουμένων ψυχολόγων.

Ἐν τούτοις τὰ μᾶλλον ζωηρά ὄνειρα, τὰ παράγοντα αἰσθητῶν ἐπιδρωσῶν και ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ οργανισμοῦ, εἶνε τὰ μᾶλλον ἀληθῆ. Ἡ ἀνωτέρα βαθμὶς ψυχικῆς, τὰ πηγάζοντα ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ἐγκεφαλικοῦ πλέγματος ἐν εἶδει τηλεγραφικῶν συρμάτων, τὰ ἔχοντα τὴν βάσιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς καρδίας και ἐπὶ τῶν ψυχικῶν διαβαθμίσεων τῆς πνευματικῆς συνειδήσεως τοῦ ὄνειρου. Τὰ ὄνειρα ταῦτα εἶνε αἱ προαι-

σθήσεις της ψυχής, τὰς ὁποίας διὰ διπλῆς ὁράσεως αὐτὴ αὐτὴ ἢ διάνοια τοῦ ὀνειρευομένου ἀνθρώπου, διατρέχουσα τὰ αἰθέρια πελάγη, διαθέουσα τὰς ἀπείρους ἀποστάσεις καὶ κατανοοῦσα τὴν ἀόρατον βούλησιν, ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται τὰ σύμπαντα καὶ ὁ κλήρος παντός γεννωμένου ἐν τῷ κόσμῳ, ἀντικατοπτρίζεται ἐν τῷ πανοράματι τῆς φαντασίας τοῦ κοιμημένου, ὅποτε ἐπιστημονικῶς καλεῖται **τηλεπάθεια**. Χαίρετε.

Ἐν ἐτέρᾳ συνεδριάσει τὸ Πνεῦμα τοῦ Βίκτορος Οὐγκὼ ἔλεξε τάδε:

«Σεῖς, οἵτινες τὸν πέπλον ἀνασύρετε τοῦ μυστηρίου, ἀνεμετρήσατε τὸ χάος πρὶν ἢ εἰσελθετε ἐν αὐτῷ καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀπείρου ἠτενίσατε τὰς πύλας; Εἰς ὑμᾶς τοὺς τὰ γήινα καταλιπόντας καὶ πρὸς τὰ ὑψηλά καὶ ἰδεώδη ῥέποντας, ἀπευθύνω σήμερον τὸν λόγον, ὡς ἀνερευνησας ζῶν ποτε καγὼ καὶ ματαίως ἀναζητήσας τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός εἰς τῶν ἀβύσσων τὰ ἀπροσπέλαστα ὕψη.

Ἐλέχθησαν τοσαῦτα μέχρι τοῦδε ὑπὸ διαφόρων πρὸς ὑμᾶς, ὥστε ἀπορῶ πόθεν ἄρξομαι καὶ ποῦ καταλήξω, προτιθέμενος νὰ χειραγωγῶ ὑμᾶς τὸ κατὰ δύναμιν, ἐν τῇ πορείᾳ, εἰς ἣν μετὰ τάχους βαίνετε ἐν ταῖς ἐρευναῖς ὑμῶν εἰς τοὺς ἀτέρμονας τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦς.

Μυρίους καὶ μυρίους αἰῶνας φέρουσιν ἐπὶ τῆς ράγῃς τῶν τὰ ὄρη τῶν κόσμων γηράσαντα ἐν τῇ ἡλικίᾳ κατὰ τὸν διάπλου ἐν ταῖς πορείαις αὐτῶν μέσον τοῦ κιμμερίου οὐρανοῦ. Ἄνέτειλαν καὶ ἔδυσαν ἐπ' αὐτῶν ἡλιοὶ πάσης φύσεως ὀργανικῆς ζωῆς, ἐφύησαν καὶ ἐξηράνθησαν γιγαντιαῖα δένδρα, ἤλθον καὶ παρήλθον γενεαὶ μυρίαί, ἔζησαν καὶ ἔθανον βασιλεῖα καὶ ἐνδοξοὶ ἀνθρώπινοι ὑπάρξεις καὶ πᾶσα αὐτῶν γωνία ὑπέστη ἀλλοιώσεις αἰσθητὰς καὶ ἀναριθμήτους. Ἦκμασαν καὶ ἐνεκρώθησαν αἰσθηματικὰ χορδαὶ πάσης φύσεως, ἐθραύσθησαν καρδιῶν στόνοι εὐγενεῖς ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἀπογνώσεως τῶν ἀναλήπτων καὶ κωφῶν ἀνέμων καὶ μόνον ἢ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ Χάρις ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ ἔσαει ἀναλλοίωτος καὶ ἀμετάβλητος ὡς ἦτο καὶ πρὶν ἢ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παραχθῶσιν.

Δύο στοιχεῖα λυσοῶδῶς παλαίουσιν ἀείποτε ἐν τῇ γενέσει τῶν ὄντων, ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ καὶ ἀκατάβλητα. Δύο ἀντιμέτωποι Δυνάμεις μαίνονται ἐν τῷ σύμπαντι μετὰ τὴν αὐτὴν ἐντασιν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἐκπορευομένης ἐκ τῆς αὐτῆς **ἐστίας**, ἣτις καὶ μόνον ἐνέχει τὰ στοιχεῖα τῆς **αὐθυναρξίας**.

Ἡ **ὑπαρξίς** καὶ **ἀνυπαρξία** ἢ **ἀφθαρσία** καὶ ἡ **φθορά** τὸ **πάν** καὶ τὸ **μηδέν** τὸ εἶναι καὶ ἡ **ἐκμηδένισις** ἢ **ζωὴ** καὶ ὁ **θάνατος**.

Ἐκ τούτων τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὴν ὄψιν γλυκεῖαν καὶ εὐφρόσυνον, τὸ δὲ δεύτερον δυσειδῆ καὶ τρομερᾶν. Τὸ πρῶτον ποθεῖται καὶ βαυκαλίζεται ὑπὸ τῶν θνητῶν, εὐλογεῖται καὶ ἐπιζητεῖται, τὸ δεύτερον καταράται καὶ ἀναθεματίζεται, λακτίζεται καὶ ἀποδιώκεται. Οὕτως ἐν τῇ ἀτελείᾳ τοῦ ὁ ἀνθρώπος πλανώμενος ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῶν πελιτεύεται ἐν τῇ ἐπιγείῳ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Καίτοι γνωρίζει, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἐξαρτηθῇ ἐκ τοῦ πρώτου, ὅσον καὶ ἂν ἐγκολπωθῇ αὐτό, θὰ περιπέσῃ κατ' ἀνάγκην εἰς τοὺς γαμφοὺς ὀνυχας τοῦ δευτέρου, ἐν τούτοις τὸ ἐπιζητεῖ, ἂν καὶ ἀναμφισβητήτως εἶνε πολὺ διαφόρου φύσεως ἐν τῇ πραγματικότητι ἐκείνης, ἣν διέγνωσεν ὁ ἀνθρώπος, ὅπως ἐάν ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ τὴν ἐτέραν ὄψιν αὐτῶν, θὰ ἐβλεπεν ἀνεστρομμένους τοὺς δροῦς τῆς πραγματογνωμοσύνης του καὶ ὅτι ἐγένετο θῦμα συστάσεως τῆς ἀτελείας αὐτοῦ. Οἱ τὸ δεύτερον δοκιμάσαντες, ἐν εἰς καταλέγεται καὶ ἡ ἡμετέρα ταπεινότης, διαβεβαιούσι τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐμῆς ἀντιλήψεως, ἣν ἀνωτέρω περιέγραψα, διὰ τῆς θαυμασίας εἰκόνας τῶν ἀντιθέσεων, ἣν ἐνέκρινα ὡς **μέτρον** τῆς μικρᾶς μου διδασχῆς.

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ἡ **Ἀγγλικὸς** τύπος ἀγγέλλει μίαν σπουδαιότατην ἐφεύρεσιν, ἣτις φαίνεται, ὅτι προορίζεται νὰ φέρῃ ἀληθῆ ἀναστάσιον εἰς τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας. Ἡ ἐφεύρεσις ἀνήκει εἰς Γάλλον μηχανικόν, ὅστις ἐπὶ ἔτη ἔζη ἐν Ἀμερικῇ, καὶ μόλις κατόπιν εἰκοσαετούς ἐργασίας πλήρους μοχθῶν καὶ ἀπογοητεύσεων, ἐτελειοποίησεν αὐτὴν ἀρκούντως, οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὴν δημοσιότητα. Ὁ ἐφευρέτης ὀνομάζεται Αἰμίλιος *Bachelet* καὶ τὴν ἐφεύρεσιν του καλεῖ *Bachelet Railway Levitated*, ἢτοι «**αἰωρούμενον σιδηρόδρομον**».

Οἱ ἰδόντες ἐν λειτουργίᾳ τὸ μέγα δοκιμαστικὸν πρότυπον, τὸ ὅποιον παρουσίασεν ἐσχάτως ὁ ἐφευρέτης ἐνώπιον ὁμάδος μηχανικῶν καὶ εἰδικῶν σιδηροδρομικῶν, εὐρέθησαν πρὸ ἀληθοῦς θαύματος. Ὁ σιδηρόδρομος αὐτὸς αἰωρεῖται με ἀστραπιαίαν ταχύτητα, χωρὶς κανὲν στήριγμα καὶ χωρὶς βάσιν, διὰ τοῦ ἀέρος, φαίνεται, ὡς νὰ περιφρονῇ ὅλους τοὺς περὶ βαρύτητος νόμους, φθάνει δὲ ὡς παίζων εἰς ταχύτητα 550 χιλιομέτρων τὴν ὥραν! Καὶ με ὅλα αὐτὰ δὲν πρόκειται περὶ ἐνὸς περιέργου παιγνιδίου, τεχνικῆς ἐφευρετικότητος. Οἱ εἰδικοί τοῦ Λονδίνου, οἱ διευθυνταὶ τῶν σιδηροδρόμων, οἱ μηχανικοὶ τῆς ταχυδρομικῆς διοικήσεως, οἱ παρασταθέντες εἰς τὰς δοκιμὰς τοῦ σιδηροδρόμου αὐτοῦ εἶνε κατὰ

πληκτοί, μία δὲ μεγάλη Ἀγγλικὴ σιδηροδρομικὴ εἰταιρεία ἔθεσεν ἤδη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐφευρέτου μέγα μέρος τῶν γραμμῶν τῆς, ὅπως προβῇ εἰς πειράματα ἐν μεγάλῃ κλίμακι.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ *Bachelet* βασίζεται ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι ὀρισμένα μέταλλα ἐξασκοῦν μίαν παρεμποδιστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς δυνάμεως, τῆς ἐξερχόμενης ἐκ μίας ηλεκτρικῆς μπομπίνης (πηγῆς) τροφοδοτουμένης με ἐναλλακτικῶν ρεύμα. Ἡ παρεμποδιστικὴ αὕτη ἐπίδρασις παραγεῖ «**στροβίλους ρευμάτων**» οἵτινες ἐπιφέρουν ἀποτέλεσμα ἀντιθετὸν πρὸς τὸ τῆς μαγνητικῆς ἄλξεως: ἦτοι ἀντὶ τῆς ἄλξεως, ἐπιφέρουν μίαν μαγνητικὴν ἀπόθῃσιν. Με ἄλλας λέξεις, ὀρισμένα μέταλλα δὲν ἐλκύονται, ἀλλ' ἀπωθούνται ὑπὸ τῆς μαγνητικῆς μπομπίνης. Ἐκ τῶν μετάλλων τῶν ἀντιδρώντων κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶνε τὸ ἀργίλλιον. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ μαγνητικοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἀργίλλιου ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ *Bachelet*. Αἱ ἄμαξαι τοῦ νέου μαγνητικοῦ σιδηροδρόμου ἔχουν τὸ σχῆμα σιγάρου ἢ ἀεροστάτου. Ὅταν σταματοῦν, στηρίζονται ἐπὶ τῆς γραμμῆς, ἣτις ὁμοιάζει με ἄλυσσον ἠλεκτρικῶν μπομπινῶν. Εἰς βραχέα διαστήματα εἶνε τοποθετημέναι αἱ μπομπίναι αὐταί, ὀλίγους πόδας μακρὰν ἢ μία τῆς ἀλλῆς. Εἰσαγομένου τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, αἱ μπομπίναι ἀρχίζουν τὴν λειτουργίαν των ἀντὶ νὰ ἐλκύουν τὴν ἄμαξαν, τὴν ἀπωθούν, ἢ δὲ συνέπεια εἶνε, ὅτι ἡ ἄμαξα ὑψοῦται καὶ αἰωρεῖται εἰς τὸν ἀέρα ὀλίγον ὑπεράνω τῆς γραμμῆς.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς δὲ ἔχουν τοποθετηθῆ εἰς διαστήματα ἀπὸ 10 μέτρων ἐκάστοτε τὰ λεγόμενα σωληνοειδῆ (*solenoiden*) εἶνε δὲ ταῦτα μεγάλοι μαγνήται, οἵτινες σκεπάζουν τὴν γραμμὴν ἐν εἰδει συράγγων ἢ ἡμικύκλων γεφυρῶν. Ἡ ἄμαξα διέρχεται κάτω τῶν σωληνοειδῶν, τὰ ὅποια φορτώνονται αὐτομάτως με ἐνέργειαν, καὶ λειτουργοῦν οὕτως ὡς διαρκῆς μαγνήτης, ὅστις ἐλκεί τὴν ἄμαξαν. Τὸ πρότυπον σχέδιον, τὸ ὅποιον παρουσίασεν ὁ *Bachelet* ἔχει τοποθετηθῆ εἰς μίαν μεγάλην ἐπιμήκη ἀλθουσαν. Ἡ ἄμαξα ἔχει βάρος 20 περίπου χιλιogramμῶν καὶ κείται ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἠλεκτρικῶν πηνίων διαγραφόμενης γραμμῆς. Ὁ ἐφευρέτης ἴσταται ἐπὶ δίσκου, κινεῖ ἓνα μοχλὸν καὶ ἐξαφνὰ ἡ ἄμαξα με ἐν ἄλμα σηκώνεται ἀπὸ τὴν γραμμὴν καὶ ἀκίνητος κρέμαται εἰς τὸν ἀέρα. Ὅλαι αἱ δοκιμαί, αἵτινες ἔπεινον νὰ καταβιβάσουν τὴν ὑπὸ μαγνητικῆς δυνάμεως εἰς τὸν ἀέρα κρατουμένην ἄμαξαν, ἔστω καὶ κατὰ ἐν χιλιοστόμετρον, ἀπέβησαν μάταιαι: τὸ μικρὸν ὄχημα ἀντίστατο εἰς ὅλην τὴν δύναμιν δύο βραχιόνων καὶ παρέμενε ἀκίνητον εἰς τὸν ἀέρα ὡς νὰ ἐκρατεῖτο ἀπὸ χαλύβδινα δεσμά.

Ἢδη ὁ ἐφευρέτης κινεῖ δεύτερον μοχλὸν καὶ ἡ ἄμαξα ἀστραπιαίως διατρέχει τὴν γραμμὴν, σχεδὸν δὲν δύναται νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὁ ὀφθαλμὸς. Κατὰ τὴν πτήσιν ἀρχίζει τὸ μηχανήμα νὰ λαμπυρίζῃ καὶ νὰ φωσφορίζῃ, μικροὶ σπινθήρες ἀναφαίνονται, ὅλα αὐτὰ δὲ εἶνε ἢ ἐνέργεια τῶν κεκρυμμένων ἐκείνων ἠλεκτρομαγνητικῶν

δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι διέπουν τὸν αἰωρούμενον αὐτὸν σιδηρόδρομον. Ὁ *Bachelet* εἶπεν, ὅτι δύναται νὰ κάμῃ τὰς ἄμαξας νὰ διατρέχουν τὴν γραμμὴν με ταχύτητα 550 χιλιόμετρα τὴν ὥραν, γνωστὸς ὅμως Ἀγγλος μηχανικὸς καὶ εἰδικὸς εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ἐδήλωσεν, ὅτι χωρὶς δυσκολίας εἴμπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ ταχύτης καὶ 1000 χιλιόμετρων, ἐννοεῖται ἂν ὑπάρχῃ ἐπαρκῆς ἠλεκτρικὴ δύναμις. Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς δαπάνας τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν σημερινῶν σιδηροδρόμων τὰ ἐξοδα τοῦ σιδηροδρόμου *Bachelet* θὰ εἶνε ἐκτάκτως μικρά. Ἡ κατασκευὴ του εἶνε καταπληκτικῶς ἀπλή, τὰ ἐξοδα τῆς συντηρήσεως ἐλάχιστα, αἱ ἀτμάμαξαι, οἱ τροχοί, οἱ ἄξονες, αἱ σιδηραὶ γραμμαὶ καταργοῦνται. Τὰς καμπύλας δύναται νὰ διατρέξῃ τὸ αἰωρούμενον ὄχημα με τὴν ταχύτητα, ὅσην δὲν τὴν φαντάζεται σήμερον οὐδεὶς μηχανικὸς, διότι ἀπλοῦστατα θὰ ἵπταται. Ὅλαι αἱ ἀντιστάσεις τριβῆς καταργοῦνται, οὔτε δὲ σπαταλᾶται ἐνέργεια πρὸς μετακίνησιν νεκροῦ βάρους.

Ἡ ἐφεύρεσις θὰ τεθῇ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταχυδρομείου. «Θὰ καταδείξωμεν πρῶτον, λέγει ὁ ἐφευρέτης, ὅτι ἡ μετακόμισις τῶν ἐπιστολῶν, δερμάτων καὶ ἐμπορευμάτων ἐκτελεῖται με ὅλην τὴν ἀσφάλειαν καὶ χωρὶς κινδύνους: κατόπιν μόνον θὰ δοκιμάσωμεν με ἐπιβάτας. Τὸ σύστημα εἴμπορεῖ νὰ ἐγκατασταθῇ παραπλευρῶς πάσης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

(Ἐκ τοῦ «**Δελτίου**»)

Η ΠΑΛΗ ΜΟΥ

Με τὴ τύχη μου παλεῶ
καὶ δὲν ξέρω τί γυρεύω
πότε λέω πῶς βαρέθηκα
καὶ γιατί στὸ κόσμῳ βρέθηκα
καὶ δὲ ξέρω οὔτε καὶ γῶ
γιατί ὑπάρχω γιατί ζῶ.

Λένε γράφουε πολλά
ἀλλὰ ἐγὼ ἀπ' ὅλα αὐτὰ
δὲν πιστεύω... παραμύθια
καὶ ἓνα μόνο βρίσκω ἀλήθεια
ποῦ ὅσο εἰς τὸ κόσμῳ ζοῦμε
πρέπει νὰ βασιανοῦμαι.

Ζέκουνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΤΗ ΣΤΡΩΜΝΙΤΣΑ

Μου ήλθε στη μνήμη η βραδνά εκείνη που είχαμε φθάσει στη Στρώμνιτσα, έξω από την οποία κατασκηνώσαμε, έπειτα από μεγάλη πορεία πάνω στα βουνά.

Ήταν μία βραδνά πολύ όμορφη, ήμερη και ποιητική. Ο ουρανός γαλανός-γαλανός, τ' αστέρια έλαμπαν σά διαμάντια στην ολοστρόγγυλη έκτασή του και το φεγγάρι ολόγιομο καθώς ήταν, έλουζε με το φώς του άφθονα κάτω τη γη.

"Ένας δρόμος μάς έφερε προς την πόλι, δια προμήθεια νερού. Η πόλις ήταν ολωσδιόλου έρημη. Οι κάτοικοι — Βούλγαροι, Έλληνες, Τούρκοι και ακόμη και Έβραίοι—ήταν κλεισμένοι μέσ' στα σπήτια τους. Οι δρόμοι, κάτι στενοί και λιθόστρωτοι δρόμοι, φωτίζονταν μόνον από το θαμπόχλωμο φώς του φεγγαριού. Παντού νέκρα και γαλήνη έβασίλευε, σαν να βρίσκονταν κανείς μέσα σε νεκρόπολι. Έβλεπε μόνον δεξιά και άριστερά των δρόμων αυτών σπήτια κάθε λογής και χαρέμια με τὰ παραθύρια των τὰ καφασιωτά, κατὰκλειστα όλα, χωρίς φώς πουθενά, έρημα ολωσδιόλου και βυθισμένα σε παράξενη σιωπή και σε μυστήριο.

Έξαφνα σε κάποιο σταυροδρόμι διακρίναμε μέσ' στο σκιάφωσ του φεγγαριού μία σκιά να κουνιέται. Ήταν ένας τουρκαλάς. Ψηλός-ψηλός σαν κύκλωπας, με πλατύ σάλβαρι, μ' ένα τεράστιο κόκκινο ζωνάρι στη μέση και άσπρο σαρίκι στο κεφάλι, άγριος-άγριος, με μάτια άγριωπά και μαυριδερός στο πρόσωπο καθώς φαίνονταν, με κάτι μεγάλα μαύρα μουστάκια, με χείλη πλατειά και μάγουλα που φούσκωναν σαν άσκιά. Μάς έπλησίασε κι' άφου μάς κύτταζε δειλά κάπως, μάς χαιρέτησε μ' ένα «γεια σ'!»... φέροντας την παλάμη μπροστά στο μέτωπο—σημείον χαιρέτισμού των τούρκων— και προσέπεσε να φύγη.

Άλλ' έμεις τον σταματήσαμε.

— Νερό, του λέμε (τουρκικά σου) έχει εδώ ;

Έκούνθησε καταφατικά το κεφάλι δεξιά και άριστερά και έπρόφερε, κατὰ τὰ συνειθισμένα, το περίφημο εκείνο «ά, ά!» ενφ' με το χέρι του μάς έδειξε τη διεύθυνσι του δρόμου που έπρεπε να πάρομε. "Όπως και έκαναμε. Όμως νερό δεν βρήκαμε πουθενά. Έγυρίσαμε κάμποσο μέσα στους έρημικούς δρόμους προς το σκοπό αυτό, χωρίς αποτέλεσμα...

— Μυστήριο, είπαμε, να μὴν υπάρχει εδώ πέρα νερό !

Σε λίγο σταματήσαμε κάτω απόνα σπίτι, όπου από κάποιο παράθυρο είδαμε να φέγγη ένα άμυδρό φώς. Ένας από μάς τότε έχτύπησε με το ξίφος του. Το παράθυρο, το ίδιο αυτό που

έφεγγε το φώς, μισάνοιξε και μίας γυναίκας ή μορφή ξεπρόβαλε.

— Νερό, λέμε, δεν υπάρχει εδώ ;

Η γυναίκα αυτή κατάλαβε άμέσως πώς είμαστε Έλληνες στρατιώτες και μάς χαιρέτησε ευγενικά. Έπειτα έτρεξε και μάς έφερε σ' ένα σταμνι νερό.

— Είσαι Έλληνίς; τή ρωτήσαμε σαν την άκούσαμε να μιλή θανμάσια τὰ ρωμαίικα.

— Όχι, μάς απάντησε, είμαι... Έβραία !

Τη στιγμή που φεύγαμε από 'κει, από κάποιο δρόμο άκούστηκε μέσα στη νεκρωμένη βουβαμάρα τής πόλεως μία ελληνική κ α ν τ ά δ α και σε λίγο φάνηκε νάρχεται προς το μέρος όπου είμαστε κι' έμεις μία άλλη παρέα φαντάρων.

Μέσα τότε στο φώς του φεγγαριού είδα ν' άνοίγουν από κάτι σπήτια μερικά παράθυρα και γυναίκες και άνδρες να ξεπροβάλλουν.

Σάν άκουσαν φαίνεται τραγούδια ελληνικά, για πρώτη φορά βέβαια, κατάλαβαν πώς ήταν στρατός ελληνικός κι' έβγήκαν έξω με περιέργεια να ιδούν. Και πόσο περίεργο πράγμα, αλήθεια, θά φαίνονταν στους ανθρώπους αυτούς να βλέπουν και μάλιστα την ώρα εκείνη, Έλληνες στρατιώτες να περνούν από την πολι των τραγουδώντας. Θάτριβαν τὰ μάτια τους καλή-καλή μήπως ξεγελιώνταν...

Η παρέα των φαντάρων συναδέλφων μας εξακολουθώντας τὰ τραγούδια πέρασε από μπροστά μας και χάθηκε μέσ' στην καμπή ενός στενού δρόμου. Σε λίγο άκούονταν μόνο ο αντίλαλος που άφιναν ή φωνές τής καντάδας και ο κρότος ο βαρύς των άρβυλών επάνω στην πέτρα.

Τὰ παράθυρα έκλεισαν πάλι και σιγαλία βαθύτατη απλώθηκε όμως πρώτα στην όλη περιοχή τής έρημικής; και φεγγαρολουμένης πόλεως.

Η ώρα πλέον είχε περάσει κι' έμεις ύστερα παίρνοντας τον ίδιο δρόμο που μάς είχε φέρει εκεί, σε λίγη ώρα βρισκόμαστε στο κατασκηνωμένο σύνταγμα μάς, που οι άνδρες όλοι αναπαύονταν ήσυχοι, γιατί την επομένη το πρωί θ' αρχίζαμε πάλι την προς τὰ εμπρός πορεία μάς.

Δ. Χ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

* ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΓΝΩΣΕΙΣ *

Καταπολέμηση των ποντικών.

Έν κοινόν άγγειον γεμίζομεν κατὰ το ήμισυ με ύδωρ και άπλώνομεν επ' αυτού λεπτόν στρώμα από σκύβαλα ή ψυλοκομμένα άχυρα, και επ' αυτών πάλιν χύνομεν άλευρον ή πίτυρα. Το άγγειον τοποθετούμεν εις το μέρος, όπου εμφανίζονται οι ποντικοί δια μίας μικράς σανίδος τους κάμνομεν μίαν γέφυραν μέχρι του άκρου του δοχείου, εις το όποιον πηδούν και πνίγονται. Εις μίαν νύκτα ειμπορούν να καταστραφούν ούτω 20—30 ποντικοί.

*

Καθαρισμός παλαιών θελλών.

Οι παλαιοί φελλοί γίνονται σχεδόν πάλιν όπως οι καινούργιοι, όταν δηλ. δεν είνε υπερβολικώς διαποτισμένοι με λίπος ή έλαιον, δια του έξης τρόπου. Τους θερμαίνουν επί τινα χρόνον μέχρι 50°—60° Κελ. εις διάλυμα υπερμαγγανικού Καλλίου όξεισιθέντος με όλίγον ύδρω-χλωρίον, προτιμώτερον εις μίαν πλήνην λεκάνην, εις τρόπον ώστε να επέλθη άσθενής ανάπτυξις χλωρίου. Κατόπιν τους έκπλύνουν και τους λευκαίνουν εν θερμώ εις άραιόν διάλυμα θειώδους νατρίου, πάλιν τους έκπλύνουν καλώς και τους στεγνώνουν.

*

Η εξακρίθωσις τής ηλικίας τής μελάνης

Επί χειρογράφων αυτή είνε δυσχερεστάτη. Ίδίως εις το ζήτημα, αν μία έπιστολή έγγραφη πρό εβδομάδων ή μηνών, δεν ειμπορεί ούτε ο μάλλον εξησκημένος χημικός ν' άποφανθῆ. Ορμώνται συνήθως εκ του γεγονότος, ότι ή επί του χάρτου γραφή ήτο κατ' αρχάς όλιγώτερον σταθερά και ότι προσέλαβε την άνθεκτικότητα βαθμηδόν δια τής επίδράσεως του άτμοσφαιρικού άερος. Η άνθεκτικότης αυτή δοκιμάζεται επί τη βάσει τής εύκολίας, μεθ' ής άποτυπώνεται ή μελάνη ή δι' εξέτασεως με χημικάς ουσίας (όξέα, λευκαντικά μέσα κλπ.) Όσο παλαιότερα είνε ή γραφίς, τόσο βραδύτερα θ' άποτυπώνεται και τόσο άνθεκτικώτερα θα είνε προς τας χημικάς ουσίας.

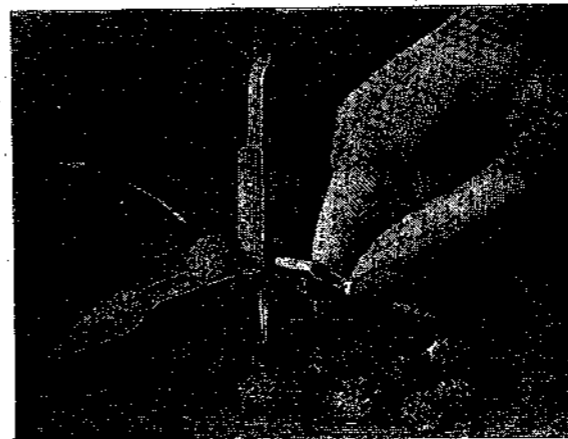

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΛΙΓΝΙΟΝ

Περίεργος καταπέλτης

Δεν ομοιάζει ο καταπέλτης ούτος προς ούδένα των εν τοις μουσειοις εύρισκομένων, ως αι βουλιστρίδες, οι λιθοβόλοι κτλ. Και όμως έχει εν σμικρῷ τας ίδιαις ιδιότητας και εύρηται εν χρήσει παρά τοις μαθηταίς εν τοις σχολείοις.

Δια την κατασκευήν του τίποτε το άπλούστερον. Τρείς πένναι άρκούν. Σφηνώσατε λοι-

πόν καθέτως τας δύο εξ αυτών εις απόστασιν μάς πέννας μεταξύ των. Στρέψατε όπισω την έμπροσθίαν πένναν, εις τρόπον ώστε να μη θραυσθῆ το ράμφος της και κρατήτε την κεκλιμένην ούτω δια τής αιχμής τής τρίτης πέννας, διερχομένης δια τής όπης τής δευτέρας.

Το έργαλείον σας είνε ούτω όπλισμένον. Άρκεί δε να θέσετε εν μικρόν άντικείμενον (πυρήνα κτλ.) επί του έσχάτου μέρους τής κεκλιμένης πέννας, ως ένδεικνυται εν τῇ εικόνη, και να αφήσετε αίφνιδίως ταύτην, άποσύροντες την αιχμήν τής πρώτης πέννας, όποτε θα ίδητε το βλήμα σας έκτοξευόμενον μακράν, 5—6 μέτρα τουλάχιστον.

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς ἀνακαταλύσεως (Γάλλος καὶ Γερμανὸς συναντῶμενοι μετὰ 44 ἐτη)

Ὁ Γερμανός: — Φίλε μου, σὲ συγγαίρω, ἡ Ἀλσατία εἶνε ἰδική σου, εἰς τὸν πρῶτον πόλεμον ἔχασα, ὡς βλέπεις, τὸν πόδα μου, εἰς τὸν δεύτερον ὁμως ἔχασα τὴν ἐπαρχίαν μου.

Ὁ Γάλλος: — Ὅχι, φίλε μου, ἀκόμη δὲν τὴν ἔχασες, διότι ὡς βλέπω, οὔτε τὰ πόδια μας ὄν-
θεξουν, οὔτε τὰ χωριά μας, ἕως ὅτου τελειώσῃ αὐτὸς ὁ ἀγγιος πόλεμος.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Μὰ τί νυχτιά ἦταν καὶ κείνη. Μαυρίλα τρο-
μερή, σὰν πίσσα, ὁ οὐρανὸς θολὸς-θολὸς καὶ
ἄθλιος κι' ἐπέφτε καὶ ψιλο-ψιλο χιόνι. Ἡ γῆ
ἦταν στρωμένη με' κάμποσο χιόνι ποῦχε πέσει
προητέρα τῆς ἄλλης ἡμέρας καὶ φαινόταν μέσ'
στο σκοτάδι ὀλοάσπρη σὰν σεντόνι.

Ἦτοτε ἀπὸ τὴ συμπλοκή ποῦχε γινῆ ἀπὸ
νωρὶς με' τοὺς βουλγάρους πολιτοφύλακες. ποῦ
μένανε—καμμιὰ ἑκατοστή ἀπὸ δαύτους— στὸ
ἴδιο χωριὸ με' μᾶς, εἴχαμε περικυκλώσει γύρω
ἔξω τὸ χωριὸ αὐτὸ τῆ νύχτα ἐκείνη, δυό-δυό
κατὰ διαστήματα μικρά. Εἴχαμε λάβει τὴ δια-
ταγὴ νὰ μὴν ἐπιτρέψουμε σὲ κανένα ὀλωσδιῶλου
ξένο ἄτομο νὰ περάσῃ ἀπὸ 'κεῖ μπαίνοντας στὸ
χωριὸ ἢ βγαίνοντας ἀπ' τὸ χωριὸ. Ἐκάναμε
λοιπὸν βόλτες ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου ἀπάνω
στὸ χιόνι, ποῦ ἔτριζε σὲ κάθε μας πατησιὸ κ' ἡ
μισὴ ἀρβύλα χωνόταν μέσα, γιὰ νὰ ξεμουδιά-
σουμε ἀπὸ τὸ κρύο. Εἴχαμε τὰ ὄπλα μας κρεμα-
σμένα ἀπ' τὸν ὄμο, γεμάτα καὶ σφαιλιστά, γιὰ
κάθε τι ποῦ μπορούσε νὰ μᾶς συμβῆ καὶ πάνω
μας ριγμένα τ' ἀντίσκηνα. Τὸ μέρος ἐκεῖ κοντά-
κοιτὰ ἦταν γεμάτο ἀπὸ μουριόδεντρα ποῦ ἀσ-
πρίζαν κι' αὐτὰ μέσ' στὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ χιόνι
ποῦ ἐπέφτε πάνω τους. Ὀλόγυρα ἀπλώνονταν
κάμπος ἀτέλειωτος καὶ στῆ ἀκρὴν τοῦ κάμπου,
πέρα πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὄλο ψηλόκορφα βουνὰ
ποῦ φάνταζαν χιονοστολισμένα.

— Νὰ, τί μᾶς κάνουν, λέγω στὸ σύντροφό μου,
αὐτοὶ οἱ ἐλεεινοὶ ἄνθρωποι, οἱ βουλγάροι! θὰ
μείνουμε ὅλη νύχτα ἀπόψε ἐδῶ στὸ χιόνι, χω-
ρίς νὰ μᾶς ἀλλάξουν οἱ δικοὶ μας, νὰ φυλάμε.

— Γιατί;

— Γιατί δὲν ὑπάρχουν, βλέπεις, καθόλου
ἄνδρες. Ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ τῶν δύο λόχων, ποῦ
μένουμε ἐδῶ στὸ χωριὸ, εἶνε ὑπηρεσία ἀπόψε,
γιὰ τὴν περίστασι ποῦ μᾶς βρῆκε.

— Μᾶς ἔστειλαν ὁμως καὶ ἐνίσχυσι.

— Ναί, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ ἐνίσχυσις ποῦ ἦλθε,
τὴν ἔβαλαν σ' ἄλλη ὑπηρεσία. Ἐχει πολιορ-
κήσει τὸ οἶκημα τοῦ στρατωνισμοῦ τῶν βουλγα-
ρῶν, ποῦ μένουν μέσα αὐτοὶ κλεισμένοι.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, μοῦ λέγει αὐτός, ἂν δὲν
γνωτάνε αὐτὸ πῶγινε σήμερα, αὐτοὶ δὲν θὰ κά-
θονταν ποτὲ ἡσυχιοι. Θᾶχαμε κάθε ἡμέρα τὰ
ἴδια φαγοῦρες με' δαύτους, ἐπιφυλακὴ ἐμεῖς με'
τὰ ὄπλα στὰ χέρια καὶ τὰ ρέσια. Βλέπεις αὐτοὶ
νομίζοντε πῶς ἔχοντε δικαίωμα ἐδῶ πέρα κα-
τοχῆς!... Πῶς ὄλο τὸ μέρος ἐδῶ τριγύρω εἶνε
δικό τους!... Δὲν ξέρω λοιπὸν καὶ 'μεῖς τί θὰ
περάσουμε ὅλη νύχτα ἐδῶ στὸ χιόνι φυλάγοντας,
ἀλλὰ τοὺς δώκαμε ἕνα διδαχτικὸ μάθημα ποῦ θὰ
τὸ συλλογισθῶνε ἄλλη φορὰ νὰ κάνουν τίποτα.
Εἶδες, ἑφτά κι' ὄλας σκοτώθηκαν ἀπὸ δαύτους,
ἀπὸ 'μᾶς ὁμως ἕνας κι' αὐτὸν μᾶς τὸν σκότω-
σαν δολοφονικά. Τὸ κακόμοιρο, ἀλήθεια, τὸ

παιδί χάθηκε ἔτσι τζάμπα!... ἀλλὰ γιὰ στά-
σου, ἔκαμε ἀπότομα.

— Τί; βλέπεις τίποτε;

— Νά! μέσα ἐκεῖ σ' αὐτὰ τὰ δέντρα—καὶ
μοῦ ἔδειξε— κάτι σκιὲς βλέπω νὰ κουνιῶνται.
Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... κι' ἔτυχε ἀπόψε νάναί
καὶ τέτοιο φοβερὸ σκοτάδι καὶ νὰ πέφτῃ κι' αὐτὸ
τὸ χιόνι.

— Ναί! καλὰ λές. τοῦ ἐψιθύρισα κι' ἐγώ.

— Λές νάνε ἄνθρωποι;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Μπορεῖ νάνε καὶ ἄνθρωποι;
διόλου δύσκολο. Ὅμως πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ τοὺς
σταματήσουμε.

— Ναί, πρέπει νὰ τοὺς σταματήσουμε.

— Ἄλτ! φωνάζουμε, προτεινόντας τὰ ὄπλα.
Ἄλλὰ τίποτε! καμμιὶ ἀπόκρισι... Ἡ σκιὲς
προχωροῦσαν ἀπάνω μας!...

— Διάβολε, τί νάνε;!... Ἄλτ! πάλι. Τίποτε.
Ἄλτ! καὶ τρίτη φορὰ, κι' ἔτοιμοι νὰ πυροβο-
λήσουμε. Ἄλλὰ καταλάβαμε ἀμέσως, ὅταν ἡ
σκιὲς ἐπλησίασαν κοντήτερα, πῶς ἦταν... βῶδια!

Τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ, ἀλλὰ
ἀραιότερα. Ἡ νύχτα ἀγάλι ἀγάλια προχω-
ροῦσε πάντοτε καὶ τὸ κρύο πειὸ πολὺ ἐδυνά-
μωνε. Βλέπουμε πάλι ἔπειτα μιὰ σκιά νᾶρχεται
πρὸς τὸ μέρος μας. Ἄλλ' αὐτὴν τῆ φορὰ δὲν
ἐκοπιάσαμε καὶ πῶδ νὰ μάθωμε τί ἦταν. Μὲ
τὸ δεύτερο «ἄλτ» ποῦ ἐφώναξαμε, ἀκούσαμε,
σὰν ἀπάντησι, θάλεγε κανεὶς, τὸ ἀπαίσιο ξεφώ-
νημα... γαιδάρου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐτάραξε μ'
αὐτὸ κάμποσι στιγμὴ τῆ σιγαλι τῆς νύχτας,
ἀπομακρύνθηκε σὲ κάποια διεύθυνσι κι' ἔφυγε.

— Διάβολε, λέγω στὸ σύντροφό μου, αὐτὰ
τὰ ζῶα ἐβάλλθηκαν ἀπόψε τέλος πάντων νὰ μὴ
μᾶς ἀφήσουν ἡσυχιοι. Τί τοὺς χρεωστοῦμε...
Τῆ στιγμὴ πῶλεγα αὐτὰ τὰ λόγια, ἀκούστηκε
ἕνας πυροβολισμός, ἔπειτα δεύτερος, ἕστερα,
τρίτος. Ἀπὸ τὸν κρότο καταλάβαμε, ὅτι καὶ οἱ
τρεις αὐτοὶ πυροβολισμοὶ ἦταν ἀπὸ τὰ δικὰ
μας ὄπλα, ὄπλα μάνλιχερ.

— Τί νὰ συμβαίη; μοῦ λέγει ὁ σύντροφός
μου.

— Ξέρω κι' ἐγώ; τοῦ ἐψιθύρισα, ἴσως κάτι νὰ
συμβαίη. ἴσως ὁμως νάγινε καὶ καμμιὰ παρα-
γνώρισις ἀπὸ τοὺς ἄλλους σκοπούς. Τώρα θὰ
ἰδοῦμε. Ἄλλὰ τίποτε πειὰ δὲν ἀκούστηκε. Γα-
λήνη παντοῦ καὶ ἡσυχία.

Σὲ λίγο τῆ γαλήνη αὐτὴ τῆ δέκοψε πάλι ἡ
κλαψιάρικη φωνὴ μιᾶς κουκουβάγιας, ποῦ κά-
θησε σὲ κάποιο δένδρο.

— Νά, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ζῶα, μοῦ λέγει ὁ συν-
τροφός μου, ἔχουμε τώρα τὰ νυχτοπούλια, ποῦ
σοῦ φέρνουνε με' τὸ λάλημά τους αὐτὸ σὰν τ'
ἀκοῦς μιὰ παραξενὴ πίκρα μέσα σου.

Ἡ ὄρεσ ἔτσι με τὴ μιὰ καὶ με τὴν ἄλλη συζήτησι περνοῦσαν, χωρὶς διόλου νὰ τὸ ἐννοοῦμε. Ἡ νύκτα εἶχε ἀρχίσει σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνεταί διαφανή. Ἐπειτα πλέον φάνηκε μέσα ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντα ἡ πρώτη θαμπὴ ὄψη τῆς αὐγῆς. Τὸ λάλημα τῆς κουκουβάγιας, ποῦ μᾶς συντρόφευσε με τὸν ἄθλιο σκοπὸ τοῦ κάμποσο σὴ μοναξιά μας ἐκείνη, εἶχε παύσει πειά, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκούστηκαν τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἀνῆγγεῖλαν τὸν ἐρχομὸ τῆς ἡμέρας.

Ὅμως ὁ ἴδιος καιρὸς ἐξακολουθοῦσε πάντοτε, με τὸ φιλὸ χιόνι ποῦ ἐπέφτε καὶ με τὸ κρύο τὸ δυνατό καὶ ἀνυπόφορο, ποῦ μᾶς ἔκανε νὰ τρέμουμε ἐλεεινά...

* *

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἔξημέρωσε καὶ φάνηκαν ὅλα γύρω στὴ χιονισμένη φύσι λευκά, κατάλευκα, ἦλθε ἡ διαταγή νὰ πάμε στὸ χωριό.

— Παραδόθηκεν οἱ πλιατσικολόγοι, μᾶς λέγει ἕνας συνάδελφός μας, ποῦ ἐρχότανε βιαστικός ἀπ' τὸ χωριό.

— Μὰ μπορούσαν νὰ κάμουν διαφορετικά; Ἐξεραν πῶς κεῖ μέσα ποῦ εἶτανε κλεισμένοι θὰ πέθαιναν ὅλοι τους ἀπ' τὴν πείνα...

Ὅταν μπήκαμε στὸ χωριό, οἱ Τούρκοι κάτοικοι μᾶς ὑπεδέχθησαν με φωνές:

— Γιασαὶν γκιουνὰν ἀσκέρι, γιασαὶν!...

Ἦταν βλέπετε κί' αὐτοὶ με τὸ μέρος μας.

X. A. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΒΡΟΧΗ

Πάντες ἐνθυμούμεθα τὴν χύτραν βράζουσαν ἐπὶ τῆς ἐστίας, ὡς καὶ τὴν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐξερχομένων ἀτμῶν καὶ τῶν νεφῶν, ἅτινα πλανῶνται εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐάν λοιπὸν κρατήσωμεν τὸ κάλυμμα τῆς χύτρας ὀλίγον ὑψηλά, ὑπεράνω αὐτῆς, θὰ ἴδωμεν, ὅτι ὁ ἐλαφρὸς καὶ θερμὸς ἐκεῖνος ἀτμός, ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς χύτρας, ἀνερχόμενος, θέλει ἀπαντήσῃ τὸ κάλυμμα, ἐφ' οὗ θέλει σχηματίσῃ οταγόναν ὕδατος, μεγάλας ὅπως δήποτε.

Ὅταν δὲ γείνωσι πολὺ μεγάλα, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ μείνωσι προσκεκολλημένοι ἐπ' αὐτοῦ, θέλουσι καταπέση, ἐνεκα τοῦ βάρους αὐτῶν, πάλιν ἐντὸς τῆς χύτρας. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, δηλαδὴ ἡ μεταβολὴ τῶν ἐλαφρῶν ἀτμῶν εἰς οταγόναν ὕδατος καλεῖται συμπύκνωσις αὐτῶν.

Αὕτη συμβαίνει μόνον, ὅταν οἱ θερμοὶ ἀτμοὶ συναντήσωσι κατὰ τὴν πορείαν αὐτῶν ἀντικείμενόν τι ψυχρότερον αὐτῶν. Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ γεγονότος τῆς χύτρας καὶ τοῦ καλύμματος αὐτῆς, ὠδηγήθησαν οἱ σοφοὶ νὰ ἐξηγήσωσι καὶ τὴν βρο-

χίν. Ἴδου δὲ πῶς λέγουσιν οἱ ἐπιστήμονες, ἐπιγίνεται ἡ βροχή: — Ὅταν τὰ νέφη, πλανώμενα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, συναντήσωσι ρεῦμα ἀέρος ψυχρόν, αἱ μικραὶ καὶ ἐλαφραὶ σταγόνες, αἱ ἀποτελοῦσαι τὰ νέφη, συνευνοῦνται πρὸς ἀλλήλας, δηλαδὴ συμπυκνοῦνται καὶ σχηματίζουσιν ἄλλας μεγαλειτέρας, αἰτίνες γενόμεναι μεγάλαι δὲν δύνανται ἐνεκα τοῦ βάρους αὐτῶν νὰ διατηρηθῶσιν ὑψηλά εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ πίπτουσιν ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς βροχή.

Ἡ βροχὴ εἶναι μέγα δῶρον, ὅπερ στέλλει ἡ Θεία Πρόνοια εἰς τὴν γῆν. Ἐάν αἱ πεδιάδες καὶ τὰ ὄρη πρασινίζωσιν ἐκ χόρτων, ἐάν τὰ δένδρα φέρωσι καρποὺς εὐχύμους, ἐάν ὁ ἀῆρ διατηρηθῆι δροσερός, εἰς τὰς εὐεργετικὰς οταγόνας τῆς βροχῆς ὀφείλονται πάντα ταῦτα: διότι ἀνευ αὐτῶν καὶ ἡ ὠραιότητῃ πεδιάς καὶ ὁ λαμπρότατος κῆπος ἦθελον καταστῆ ἑρηρὰ καὶ ἔρημα.

Πολλὰ διηγούνται οἱ ἀμαθεῖς ἄνθρωποι: ὅτι συνέδησαν βροχαὶ θεῖου καὶ ἐχαρκτήρισαν τοῦτο, ὡς σημεῖον ὀργῆς τοῦ Δημιουργοῦ, ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες, οἵτινες γνωρίζουσιν, ὅτι ὁ Δημιουργὸς εἶναι πανάγαθος καὶ δὲν τιμωρεῖ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοιοῦτων σημείων, ἐξήγησαν καὶ εὖρον ἀλλαγῆν τὸν λόγον τῶν τοιοῦτων βροχῶν. Ἡ κόνις τῶν ἀνθῶν ἢ ὀνομαζομένη γύρις εἶναι ἀφθονωτάτη εἰς τὰ ἀνθη τῶν ἐλατῶν καὶ πευκῶν· συμβαίνει δὲ τυχαίως ἀνεμοὶ νὰ διέλθωσι διὰ μέσου τῶν δασῶν ἐκ πευκῶν καὶ ἐλατῶν κατὰ τὴν ἀνθισιν αὐτῶν καὶ νὰ παρασύρῃσι νέφη γύρεως. Ἐάν δὲ αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς διέλθωσι διὰ μέσου τῶν νεφῶν τῆς κόνεως ταύτης, ἀναμιγνύονται μετ' αὐτῆς καὶ καταπίπτουσιν ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς οταγόνες κίτρινης βροχῆς. Καὶ ἐρυθραὶ τοιαῦται βροχαὶ συνέδησαν, ἂς οἱ προληπτικῆ καὶ ἀμαθεῖς ἐνόμισαν ὡς βροχὰς αἵματος, ἀλλὰ καὶ αἱ τοιαῦται βροχαὶ τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον, δηλαδὴ τὴν ἀνάμειν μετὰ τῶν οταγόνων τῆς βροχῆς ἐρυθρὰς κόνεως ἀνθῶν ἢ κωνιστροῦ ἐρυθροῦ, ὅστις εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς ὑπάρχει. Περιέργοι εἶναι αἱ βροχαὶ αὗται, αἰτίνες συμβαίνουσιν, ὅταν ἡ βροχὴ συνοδεύηται ὑπὸ ἀνέμου σφοδροῦ. Ὅστε καὶ ἡ ἐρυθρὰ καὶ ἡ κίτρινη βροχὴ εἶναι ἄθῳα ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη καὶ οὐχὶ σημεῖον ὀργῆς τοῦ Κυρίου.

Η ΚΑΝΝΑΒΙΣ

Ἡ κάνναβις, φυτὸν ἐποχῆς ἀπομεμακρυσμένης καθὼς καὶ τὸ λίνον ἀνήκουσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Κνιδιδῶν (κινιδῶς) Τσουκνιδῶν), καλλιεργοῦνται δὲ ἐν τῇ Σινικῇ (Ἀσία). Ἡ κάνναβις καλλιεργεῖται σήμερον καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων καθὼς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Ὡς πρὸς τὴν πατρίδα τῆς δὲν ὑπάρχουσι θετικαὶ πληροφορίαι: πιστεύεται ὅμως, ὅτι

ΕΓΠΟΡΙΣΘΗΣΑΝ παρὰ τὴν πηγὴν. Ἦρχοντο ἐκεῖ κατὰ πᾶσαν πρωίαν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ πάντοτε σχεδὸν συνηστῶντο. Ἡμέραν τινὰ τὸ ποτήριον τοῦ νέου συνεκρούσθη ὡσεὶ κατὰ τύχην μετὰ τῆς νεάνιδος τὸ τυχαίον τοῦτο περιστατικὸν ἐπροκάλεσε μίαν αἰτησιν συγγνώμης, τὴν ὅποιαν ἠκολούθησε διπλοῦν μειδίαμα.

Τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς διεχύνετο ὡς πίδαξ ἀφρώδης εἰς τὸ μέσον τῆς κοκκινωπῆς δεξαμενῆς, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφαίνετο, ὅτι εἶχον συσσωρευθῆ ὅλαι αἱ σκωρίαι τοῦ φθινοπώρου. Ἐθαύμαζον δὲ ἀμρότεροι τοὺς ζωηροὺς χρωματισμοὺς τῆς μεταλλικῆς ἐκείνης ὑποστάτης.

— Τί ὄραϊον ἀγγεῖον θὰ ἦτο ἕνα μὲ τέτοια χρώματα! εἶπεν ἐκείνη.

— Καὶ πόσον θὰ ἦτο εὐχάριστον νὰ σᾶς τὸ προσφέρῃ κανεῖς, δεσποινίς, μαζί με μίαν ὠραιάν ἀνοδοδέσμην ἐκ ρόδων!

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔγειναν φίλοι. Συνηστῶντο τὸ πρωὶ παρὰ τὴν πηγὴν, ἐπίνον τὸ ἀηδὲς καὶ γλαυρὸν νερόν, χωρὶς ἀποστροφῆν καὶ μάλιστα ἐκδηλοῦντες κάποιαν εὐχαρίστησιν, ὡσανεὶ ἢ ἀπὸ κοινοῦ πόσις τοῦ θεουτοῦ ἐκείνου τὸ μετεβαλλέν αἴφνης εἰς νέκταρ ἐξαισίον. Μαζὶ ἐπαίζον τὸ τένις καὶ ἡ νεάνις ἐβλεπεν, οὐχὶ ἀνευ ἐνδιαφέροντος τὰς γοργὰς καὶ εὐλυγίστους κινήσεις τοῦ νέου. Οὗτος δὲ πάλιν ἠσθάνετο ἑαυτὸν παραδόξως προσελκυσμένον ἐκ τῶν δύο μικρῶν περὶ αὐτὸν σκετρώτων λευκῶν ποδίσκων.

φύεται αὐτομάτως ἐν Σιβηρίᾳ καὶ ἐν ταῖς βορείαις Ἰνδίας, ἀκόμη δὲ ὅτι κατάγεται ἐκ τῶν περὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἡ κάνναβις εἶναι φυτὸν ἐτήσιον, μεγαλιτέρον τοῦ λίνου, ὁμοῦς ἰσχυρὰς ναυτιώδους, (ἐμετικῆς). Ὁ κορμὸς τῆς παχύτητος ἐνδὲς πτεροῦ, ἔχει ὕψος δύο μέτρων. Τὰ φύλλα τῆς εἶνε μεγάλα καὶ βαθέως ἐσχισμένα. Τὰ ἀνθη τῆς πολυάριθμα ὄντα, εἶναι μικρά, πράσινα καὶ ἀνευ λάμψεως, ὁ καρπὸς τῆς ὠσειδῆς τὸ σχῆμα, περιέχει ἕν μόνον σπέρμα: τὸ σπέρμα τοῦτο καλεῖται Κάνναβις ἢ Κανναβοῦρι. Ὅταν δὲ ἡ κάνναβις ὠριμάσῃ, καταδηλούμενου τούτου διὰ τῆς ὠριμάνσεως τῶν σπόρων τῆς, γίνεταί ἡ συγκομιδὴ, ἀποσπασμένης ταύτης ὑπὸ τοῦ γεωργοῦ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους: κατόπιν δὲ διὰ κοπανίσματος χωρίζουσι τοὺς σπόρους. Μετὰ ταῦτα καθυποβάλλεται εἰς διάβρεσιν ἐπ' ἀρκετὰς ἐβδομάδας ἢ διάβρεσις ἔχει σκοπὸν νὰ ἀποχωρήσῃ τὰς ἴνας ἀπὸ τῶν ἐυλώδῃ βλαστῶν. Αἱ ἴνας αὗται εἶναι κολλημέναι ἐπὶ τοῦ στελέχους καὶ εἶναι σεσαρκωμέναι μετὰ τῶν διὰ μίαν ὕλης κομμωδῶδους λίαν ἀντεχούσης, ἧτις τὰς ἐμποδίζει νὰ ἀπομο-

Καὶ πάλιν ὁμοῦ ἐφαίνοντο πολλάκις τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὴν παχίαν σκιάν τοῦ κήπου, ἧτις τὴν ἐσπέραν ἐπροσάτατε μετὰ τὸ συνένοχον ἀκότος τῆς τὴν τέρψιν τοῦ νὰ εὐρίσκωνται ἐγγὺς ἀλλήλων.

Μετ' οὐ πολὺ ἀνάγκη ἐπιτακτικῆ μονώσεως παρεκίνη ἀμφοτέρους νὰ τρέπωνται μόνον καὶ νὰ πλανῶνται εἰς τὴν περὶ ἐσχίην. Με μίαν οἰαδῆποτε πρόφασιν ἡ νεάνις διελάσθαι τὴν μητρικὴν ἐπιτήρησιν καὶ μαζί με τὸν νέον ἐσπευδὸν πρὸς τὰ δάση. Αἱ πεύκαι τοῦ γειτονικοῦ λόφου εἶδον αὐτοὺς συχνὰ καθημένους ἐπὶ τῆς πόδας. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐστεκον σιγῶντες ἡ χεὶρ τοῦ νέου ἐκτάει κελελευμένη καὶ γαμψή τοὺς λεπτοφυεῖς δακτύλους τῆς νεάνιδος. Ἦκρωντο τὴν λιχνιστικὴν μελωδίαν τῆς αὔρας καὶ ἀνέπνεον μεθυστικῶς τὴν ἰσχυρὰν ρητινώδη ὀσμὴν τῶν δένδρων καὶ τὸ πληροῦν τὸν ἀέρα ἀρώμα τοῦ θερμοῦ χόρτου.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο περισσότερον τοῦ συνήθους ἀποχαινωτικῆ, ἡ νεάνις ἐστήριξε τὴν ἀπομείναςαν ἐλευθέραν μικρὰν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἀναπνεύουσα βαθέως.

— Τί ἔγεις, Ὀλγα, πάσχεις;

Αὕτη ἀπήντησεν ἀρητικῶς διὰ νεύματος, χωρὶς νὰ ἠμιλήσῃ. Τότε ὁ νέος ἔκυψε πρὸς αὐτὴν καὶ τὰ χεῖλη ἐφάσαν πολλάκις τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος με ἀπρόοπτον ζέσιν.

Ἐκείνη δὲν ἀνθίστατο πλέον. Ὑπῆρχε θερμότης ὑπερβολικῆ τῶ ὄντι καὶ πνοή τις μεθυστικῆ εἰς τὸν κεκορεσμένον ἐξ ἀρωμάτων ἀέρα. Ἀλλὰ προσήγγιζον ἤδη διαβάται ἐρχόμενοι. Ἀνηγγέρθησαν ὁπωσοῦν ἀισχυρόμε-

νοι και επανεκαμψαν βραδέως εις τον κηπον. Η νεανις ηκουσε μετα χαρας την εξομολογησιν, την οποιαν ανεμενεν ουτω πως απλουστατα και κοινοτατα εμνηστεθησαν.

Εσπεραν τινά, εφ διήρχοντο προ της λείσσης, ο νεος ελαβε την μνηστην του εκ του βραχιονος.

— Έλα μαζί μου, Όλγα.

— Που, Πέτρε;

— Θέλω να δοκιμάσω την τύχην μου εις αυτό το καταρμαινον παιγνίδιον της ρουλέττας, εις το οποιον χάνω πάντοτε. Είμαι βέβαιος, οτιθα μου φέρη τύχην.

— Νομίζεις, Πέτρε; αλλά όχι, δεν πρέπει να παίζης! 'Αλλ' εκείνος ήδη την παρέσυρεν.

* * *

Η αιθουσα ήτο πλήρης κόσμου. Τα χρυσά και αργυρά νομίσματα διωλιθίζοντο επί της τραπέζης υπό τα μακρά ξύλα των συνακτών, αναδίδοντα τον ελαφρον μεταλλικόν κρότον, οστις είνε τόσον χαρμόσυνος ή τόσον ολιβερός εις την ακοήν των παικτών, αναλόγως της αγαθής ή της κακής τύχης εκάστου.

Ο νεος ετοποθέτησε μετ' αδιαφορίας εν χρυσοῦν εικοσάρρακρον επί του πέντε και χωρίς να προσέξη εις την σφαίραν, την οποιαν ήδη διευθύνον το παιγνίδιον είχε ριφεί εντός της περιστρεφόμενης; πλακό:, έμισθιάσε προς την νεανίδα.

— Το εξ!

Ο Πέτρος ανεσκήρτησεν ελαφρώς:

Ήτο τόσον βέβαιος, οτι θα εκέρδιζεν!... Βεήγαγεν εκ του βαλαντιου του και έστρεψεν χρυσοῦν νόμισμα και έστρεψε το βλέμμα προς την Όλγαν.

— Εις ποιόν αριθμόν να το βάλω; ήρώτησεν.

Η νέα εδίστασε προς στιγμην.

— Εις τὸ τρία.

Αλλά και πάλιν εκέρδισε το εξ.

Ο νεος εκάμει κίνημα δυσφορίας.

Η Όλγα ήρχισε να γελά.

— Χωρίς άλλο δεν σου πέρω το γούρι, όπου ενόμισες, του ειπε. Το καλλίτερον είνε να φρίγωμεν, Πέτρε.

Αλλ' εκείνος επέμεινεν ισχυρογυμνώμενος.

— Όχι πές μου ακόμη ένα αριθμόν.

Επί πέντε φορές επανελήθη το παίραμα, και κατά τας πέντε φορές ο νεος έχασε.

Την τελευταίαν φοράν εστράφη αποτόμως και χωρίς να προσέξη εις την σιντροφόν του, ήρχισε να βηματίζει νευρικώς εντός της αίθουσας.

Η νεανις τον επλησίασεν ανήσυχος.

— Έλα, Πέτρε, να πηγαίνωμεν είνε γελοιον να χάηης έτσι τα χρήματά σου.

Αυτός όμως εξηκολούθει να βαδίζει με τας χείρας χωσμένας εις τα θυλάκια, με το ήθος αρρητημένον και περιφροντικόν.

— Δεν έρχεσαι;

Εστράφη προς αυτήν με τραχίαν έκφρασιν προσώπου, ως να μη την εγνωρίζει διόλου.

— Όχι θέλω να υπάγω να παίζω και ν' αποζημιωθώ εις τον μπακαράν.

— Εις τον μπακαράν!... Τι ιδέα είνε αυτή, που σου ήλθε!... Πάλιν θα χάηης!... Ακουσέ με, σε παρακαλώ άρησε το παιγνίδι' δεν πρέπει να παίζης.

Ο Πέτρος χωρίς να την ακούση, διήλθε τον διάδρομον, τον άγοντα εις την αιθουσαν του μπακαρά. Αμρότεροι ευρέθησαν μετ' ολίγον προ της θύρας, παρά την οποιαν εφρούρει μεγαλοπρεπής κλητήρ της λείσσης με χρυσά κομβία εις την στολήν του και αργυράν αλυσιν.

Οδηγομένη υπό κρυφίου τινος ενστικτου ή νεανις, εμάντευσεν, οτι οπισθεν της θύρας εκείνης εκρύπτετο έχθρος εξαιρετικώς επιφοβος εις τον έρωτά των.

Εστράφη τότε με ύφος ικετευτικόν προς τον μνηστήρα της.

— Πέτρε, του ειπε, μην πηγαίνης μέσα' έλα μαζί μου!... το θέλω.

Αλλ' ήδη ο κλητήρ, οστις εγνωρίζει τον νεον, είχε ανοίξει την θύραν και ο Πέτρος με βήμα σταθερόν, με το βλέμμα απλανές, ως να ήτο ύπνοβάτης, εισήλθεν εκεί, ωσει διατελών υπό το κράτος μυστηριώδους δυναμείας.

Η Όλγα μηχανικώς τον ηκολούθησεν.

Αλλ' ο κλητήρ παρεμβά:, την ημποδίσεν.

— Έχετε το δαλτίον σας, κυρία;

Εσταμάτησεν εν άμηχανία και ένευσεν αρνητικώς, θαλλίζουσα λέξεις τινάς.

Επιπτα εφώνασε:

«Πέτρε»!...

Αλλ' ο Πέτρος ήτο ήδη μακράν, εντός της αίθουσας, εξαφανισθείς οπισθεν ομίλου παικτών. Η νεανις εβάδισεν επ' ολίγον εντός του διαδρόμου, κτυπώσα ευρικώς τον κάπητα του εδάφους με την αίγλην του αλεξηλίου της. Επειτα απεπάθη προς τον κλητήρα:

— Μου κάμνετε την χάριν να ειπήτε εις τον κύριον, οστις έμβήκε μέσα προ ολίγου, οτι τον παρακαλώ να έλθη άμέσως;

Ο κλητήρ προσέκλινε και εκφανισθή.

Αλλ' επανήλθε σχεδόν άμέσως.

— Ο κύριος τή ειπε, μου ειπε να σας ειπώ, κυρία, οτι είνε πολύ απησχολημένος αυτήν την στιγμήν. Θα επιστρέψη μετ' ολίγον.

* * *

Η Όλγα ανεσκήρτησε και έγεινε κατέρυθρος.

Της εφάνη, οτι εδέχητο ρίπισμα κατά πρόσωπον, το οποιον ήτο άγαινόντατον, αφού προήρχετο εκ της χείρος εις την οποιαν είχε αποθέσει όλην την εμπιστοσύνην και όλην την καρδίαν της.

Να δεχθή τοιαύτην ύβριν από τον Πέτρον της! από εκείνον, οστις προ ενός τετάρτου της ώρας μόλις της εφθύριζεν εις το ου: λόγους τόσον τυφρούς!... Λόγους τόσον πλήρεις άπροσίωσως και άγάπης, τόσας υποσχέσεις μελλούσης ευδαιμονίας!...

Πώς ήτο τοῦτο δυνατόν;

Η κατάπληξι: την εκράτει οίοναι καρφωμένην εις το έδαφος και έστατο όρθια, ακίνητος άπέναντι της θύρας, την οποιαν ο κλητήρ εγγμύτως είχε κλείσει πάλιν.

Συνησθάνθη ενδομύχως, οτι ή θύρα εκείνη έθετε άναμεταξί των φραγμών άνοπήδλητον εις το έξης.

Διέβαινον άνθρωποι. Επί τή προσεγγίσει των δε ανένιψε και απήλθεν.

Εις τον δημόσιον κηπον, όπου έπορεύθη, ανεζήτησε μίαν γωνίαν παρήμεραν και διά μίσε, καταπίπτουσα επί τινος καθίσματος, εκρυψε το πρόσωπον εις τας μικράς δίκην κορασίου χείρας της και ήρχισε να θρηνη μετá λυγμών.

«Ω! ή εύτυχία, ή άρρητος εύτυχία, την οποιαν ώνιροπόλησε, πώς διέρρεε διά μέσου των δακτύλων της μαζί με τα δάκρυα της!...

Την επαύριον διηγούντο εις τους κύκλους των λουτρών, οτι συνεπεία απογοητεύσεως της νεανίδος ταύτης ή μνηστεια των διελύθη.

Η νεανις εκτοτα δεν ήδυνήθη ν' αγαπήση.

Π....

ΕΝ ΤΩ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΩ

Μία πριγκίπισσα παρηγορούσα τους άσθενείς και προσφέρουσα άνθη εις τωα ποιητήν.

Κι' ο ποιητής μελαγχολικώς τή λέγει:

— Ευχαριστώ, ύψηλοτάτη, διὰ τας παρηγορητικας λέξεις σας. 'Αλλ' αυτό το τριαντάφυλλο τί θα μου κάμη; ή μυρωδι' δεν παρηγορεί,.... ανασταίνει....

Κ' εκείνη άμέσως τώ απαντά:

— Ακριβώς, φίλε μου, θι σου αναστήση και ενθυμήση τας γλυκειας ώρας, ως διήρχεσο μ' εκείνην που άγαπούσες.

Και ο άσθενής λαβών αυτό, ώσφράνθη και αναστέναξεν.

R. M. E. TAYLOR

**ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΥΧΑΙΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥ**

Ἄνδρειομένους λεβεντιὲς, Δαρνοστεμένα νεύματα
ποῦ ἐοίχησθε στήν Ἑλλάδα μας θρόνο παλληκαριάς
καὶ νέο ἠφαίστειο ἀνάψατε, ποῦ ὁ χρόνος δὲν θὰ σβήσῃ
καὶ ἀφρακτο δρόμο ἀνοίξατε, μεγάλης Ἐλευθερίας.
Μ' ἓνα τραγούδι ἀπάνταστο, ὡς χαιρετῆ ἡ Πατρίδα
καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα της ὡς στέργει ἓνα τρανὸ
μετάλλιο, ποῦ ὡς ἐφόρειε ὁ πόθος τῆς καρδιάς της
καὶ μ' ὄχι κλῆ στὰ στήθια της, μεγάλο καὶ ἱερό.
Σὰς τὸ φορεῖ λεβέντες μου, μὲ κεία τὰ δυὸ της χέρια
καὶ καμαρώνει ἀγέρωχη μ' ἀτίλειωτη χαρὰ
τῆ ἑκουσμένη σας ἀνδρεία, ποῦ με καινουργία δόξα
Ἔομιζε τὴν ἀθάνατη, τὴν δόξα τῆ παλιά...
Καὶ λέει μὲ ὀλη τῆ φωνῆ, ποῦ μέσα της τῆς μένει
Ζήτω καὶ πάλι Ζήτω σας, ἀτρέφητα παιδιὰ
δὲ ποῦ κατασυντρέφατε καὶ σβήσατε ἀπὸ τὸ χάρη
δποια γὰ μᾶς ἐφάνηκε, ἀπάνθρωπη γενεῖά!...
Καί, κείο τὸ χῶμα ποῦ ἔβρεχε, τὸ σπλαγχνισμένο δάκρυ
καὶ λευθεριὰ τοῦ δώσατε, νὰ ζήσῃ νὰ χαρῆ
θὰ τραγουδᾷ περὶ φανῶ, ε' ἀθάνατ' ὄνομά σας
δποῦ τὸ δαρνοστέλιε ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ,
Τὰ κοροφβοῖνια, ἡ ρεματιὲς, οἱ πόταμοι καὶ οἱ λόγγοι
τὰ ἔλατα, οἱ πλάτανοι, οἱ κάμποι, ἡ λαγαλιὲς
καὶ ὅσα μᾶς λευθερώσανε, ἡ λόγγες, τὰ σπαθιά σας
ὡς στέργουν χαιρετίσματα, λευτόφραστρες καρδιῆς
Κ' ἓνα γλυκὸ φιλί, ποῦ κλειὲ στὰ σπλάγχνα του
ὑπάρχει θεῖο, οὐράνιο μεγάλο καὶ ἱερό ὄχι,
ἡ Γαλατὴ σημαία μας, λεβέντες σας τὸ στέργει
εἰς τῆ καρδιά νὰ εὐχεται, ἀλώνια ζωντανό...
Ζεῦ...
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ἈΛΗΘΕΙΑ

Καλλιὰ πασσὼν τῶν ἐμφύτων εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡθι-
κῶν διαδόσεων εἰς τὴν φιλοπατρίαν.
Οἱ ἄμαθεῖς μισοῦν τὴν ἀνάγνωσιν, διὸς καὶ τοὺς πο-
λυμαθεῖς.
Τὸ πνεῦμα εἶναι νέον εἰς τὸ γῆρας καὶ ἡλικιωμένον
εἰς τὴν νεότητά, δηλ. παράγει πλείον εἰς τὸ γῆρας.
Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ ἀλή-
θεια τοὺς πληγώνει καὶ τὸ ψεῦδος τοὺς τρέφει.
Ἡ κολ κεία εἶναι ἔχθρος, καθόσον τοῦ κόλακος αἰ
θωπεύει εἰς τοὺς βλαβερούς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Θεραπεία τῆς κοινῆς ἡμικρανίας.

Ἡ κοινὴ ἡμικρανία διακρίνεται σαφῶς τῶν
ἄλλων κεφαλαλγιῶν διὰ τε τῶν συμπτωμάτων
καὶ τῆς προελεύσεως αὐτῆς.
Ἀρχεται αὐτὴ κατὰ τὴν πρωίαν, ἅμα τῆ ἐκ
τοῦ ὑπνου ἐγέρσει, διὰ πόνου κατὰ πρῶτον ἐ-
χοντος τὸν χαρακτῆρα τάσεως ἐλαφρῆς κατὰ τι
σημεῖον ὄρισμένον, ἧτις κατὰ μικρὸν καθίστα-
ται ζωηροτέρα καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τοῦ ση-
μεῖου τούτου ὑψίστης ἐντάσεως πρὸς τὸ ὄμιλο-
γον ἡμῶν τῆς κεφαλῆς. Τὸ μονόπλευρον ἐστὶ
στοιχεῖον συμπτωματικὸν σπουδαίου τῆς ἡμικρα-
νίας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σταθερὸν. Ἡ ἐστία τοῦ ὑψί-
στου σημείου ἐντάσεως ἐδράζεται συνήθως κατὰ
τὸ μέτωπον καὶ κατὰ τὴν ὑπερκορχικήν μοῖραν.
Τῷ πόνῳ τούτῳ ἐπιπροστίθενται πεπτικαὶ
διαταραχαί, συνιστάμεναι εἰς ἐμέτους ὀξίνους ἡ
τουλάχιστον εἰς κατάστασιν ναυτιῶδη.
Ἐτέθησαν δὲ εἰς χρῆσιν πλείσται θεραπεῖαι
κατὰ τῆς ἡμικρανίας. Ὁ Hirtz χορηγεῖ ἐκάστην
ἐσπέραν ἀνά ἐν τῶν ἀκολουθῶν καταποτίων :

Valérianate de quinine	1.0
Extrait de colchique	0.20—0.41
— de digitale	0.20
— d'aconit	0.10
Pour 10 pilules.	

Κατὰ δὲ τοῦ παροξυσμοῦ ἐπελθόντος ἡ ναρ-
δική κινίνη, ἡ ἀντιπυρετινή (antipyretine) καὶ ἡ
ἀσπιρίνη εἰσὶν ἰδιαζόντως δραστήρια· τὸ τελευ-
ταῖον μάλιστα φάρμακον χορηγοῦμενον εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς ἐν μεγάλῃ πρώτῃ δόσει 1 γραμμαρίου
ἐν ὕδατι ἐλαφρῶς οἰνοπνευματώχῳ διαλύει τὴν
ἡμικρανίαν ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας.

(Gazette des Hôpitaux).

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐγραφέ τις πρὸς κόρην σχετιθεῖσαν διὰ γραμ-
ματοσημοφίλου ἀλληλογραφίας :

— Πόσον ἐπεθύμουν, Δεσποινίς, νὰ ἐβλεπα τὸ
πρῶσῳπόν σας !

Καὶ ἡ Δεσποινίς τῷ ἀπήντα :

— Ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς στείλω τὴν
φωτογραφίαν μου, φαντασθῆτε νεάν κόρην 18 ἐ-
τιδα, οὔτε κοντὴν, οὔτε ὑψηλήν, οὔτε παχείαν,
οὔτε ισχυρήν, οὔτε ὠραίαν, οὔτε ὀχθημον, πρωτί-
στως ὅμως μελαχροινήν, μὲ καρδίαν καλλίστην
καὶ γνώμην πάντοτε συμβιβαστικήν.

Ἀηλαδὴ τῷ ἔδωκε τὴν τελείαν εἰκόνα τῆς κό-
ρης, ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶχε τὰ προσόντα ταῦτα.

Ἡρώτα τις μίαν νεάνίδα.

— Πῶς δέον νὰ εἶνε μία κόρη ;

— Ὡς ῥόδοιν κλειστόν, οὕτως αἰ ἄκανθαί πυ-
κνῶς νὰ τὸ περιβάλλουν, ἀπήντησεν.

Εἰς καθηγητῆς ἠρώτα μίαν διδασκάλισσαν με
σκοπὸν παρατηρήσεως :

— Καὶ τί διδάσκετε τόσον καιρὸν εἰς τὰς μα-
θητριάς σας ;

— Τὴν σύνταξιν, κύριε καθηγητὰ καὶ πάντοτε
τὴν σύνταξιν.

— Μόνον ! ὀρθογραφίαν ; γραμματικὴν, ἀνά-
γνωσιν ; δὲν διδάσκετε ;

— Ποτέ !, αὐτὰ εἶναι διὰ τοὺς ἄνδρας, ἡμεῖς
ἀρκοῦμεθα νὰ διατηρῶμεν τὴν σύνταξιν καὶ εἰς
τὴν ὀρθογραφίαν. Δὲν μᾶς θανμάζετε πόσον
ὠραία γνωρίζομεν νὰ ὀμιλώμεν ; ἐνῶ εἰς διαρ-
κῶς προσκόπτετε εἰς τὴν ὀρθογραφίαν !

Πρὸς τινα ἀσθμαίνοντα διὰ θέσιν τῆς Ἀκα-
δημίας.

— Δὲν μοῦ λέγετε κύριε Δ. . . τί σᾶς ἔκαμε
νὰ γίνετε θρησκός ;

— Φυσικὴ ἡ Ἀκαδημία. Ἄν δὲν τηρῶμεν τὴν
Σαράκοστην, οὐδέεις θὰ ὑποστηριχθῇ ὑπὸ τοῦ
γυναικεῖου φύλου διὰ θέσιν ἀκαδημαϊκῆν.

Ἐγραφέ τις πρὸς ἀνώτερον του :

— Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε.

— Μὴ ἐν ὑπερβολικῷ μέτρῳ μετράτε, ἵνα μὴ
ὑπερβολικῶς ἀντιμετρηθῆτε.

— Μὴ ἐπιπληττετε, ἵνα μὴ ἐπιπληχθῆτε.

— Μὴ ἀδικῶς τιμωρήσητε, ἵνα μὴ δικαίως τι-
μωρηθῆτε.

Ὁ ποιητῆς μας κ. Σουρῆς εἶχε προχθὲς ἐν
τῷ κινήματογράφῳ τῆς Κυρίας Κυβελῆς πολυ-

τεύμενον τινα ἐνώπιόν του, τοῦ ὁποῖου αἰ μὲν
τρίχες τῆς κεφαλῆς ἦσαν μαύραι, αἰ δὲ τοῦ πώ-
γωνος λευκαὶ καὶ ἐξήνεγκε τὴν ἐξῆς γνώμην
πρὸς τὸν παρακαθήμενον σύντροφόν του !

— Ἴδου ἄνῆρ, ὅστις ἐκούρασε περισσότερον
τὴν σιαγόνα ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον.

Ὁ δὲ πολιτεύμενος ἀκούσας ταῦτα, διότι οἱ
ποιηταὶ πάντοτε μεγαλοφώνως ἐκφράζονται, εἶπε
καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν παρακαθήμενόν του, ἀφ' οὗ κα-
λῶς παρετήρησε τὸν κ. ποιητῆν, χωρὶς νὰ γνω-
ρίξῃ αὐτόν :

— Ἴδου καὶ ἄνῆρ, ὅστις ἐκούρασε περισσότερον
τὸν ἐγκέφαλον τῆς γλώσσης.

Ἡρώτησε τις μίαν Κυρίαν.

— Ἡ φιλαργυρία εἶνε καλὸν προσόν διὰ τὸν
ἄνδρα ;

Ἡ δὲ κυρία ἀμέσως τῷ ἔδωσε τὴν ἀκολουθον
ἀπάντησιν.

— Ἡ φιλαργυρία, Κύριε, διὰ τὸν ἄνδρα, εἶνε
τὸ πρῶτιστον τῆς ποταπότητος τῆς ψυχῆς του
τεκμηρίου καὶ τὸ ἀσχιστον τῆς ἀκαρδίας του
σημεῖον.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ γυνὴ ἐφελτει νὰ φροντίξῃ οὐχὶ νὰ εἶναι ὑπερτέρα
τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ὑπερτέρα ἑαυτῆς.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἄνθος, τοῦ ὁποῖου ἡ εὐωδία ἄλλοτε
μεθ' ἡμῶν ! καὶ ἄλλοτε φονεύει...

Ἡ γυνὴ εἶναι φακίς, διὰ τοῦ ὁποῖου βλέπομεν διὰ
τὸν κόσμον, πλὴν δὲν βλέπομεν τὸν ἑαυτόν μας.

Ἡ γυνὴ, ἐὰν ἦτο ἐκείνη, ἡ ὅποια ἐκ πρώτης ὄψεως
φαίνεται, θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

Ἡ γυνὴ εἶναι κλεις, διὰ τῆς ὁποίας ἀνοίγομεν τὰ
πάντα, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὁποίας τὰ πάντα κλείονται ἐξ-
ημιθέως.

ΣΟΦΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Β. Καρδίτσας. Συνδρομαί ελήφθησαν. Ευχαριστούμεν. — **Ρ. Σ. Πάτρας.** Ζητούμενα φυλλάδια σάς έστάλησαν εκ νέου. — **Χ. Σ. Αλεξάνδρειαν.** Εξών ελήφθη. Προσεχώς έχετε ώροσκόπιόν σας. — **Α. Α. Αλεξάνδρειαν.** Δελτάριό σας ελήφθη, και έλυπήθημεν. Και εδώ επικρατεί άβεβαιότης και άνωμαλία. — **Δ. Ζ. Πύργον.** Έπιστολή ελήφθη. Σάς άπηνητήσαμεν ταχυδρομικώς. — **Κ. Μ. Πύργον.** Αναμένομεν απάντησίν σας. — **Κ. Α. Λαμίας.** Συνδρομή σας ελήφθη, Ευχαριστούμεν. — **Α. Α. και Ι. Α. Ζάκυνθον.** Συνδρομαί ελήφθησαν. Ευχαριστούμεν. — **Κ. Μ. Πύργον.** Έπιστολή ελήφθη. Ευχαριστούμεν πολύ. — **Χ. Σ. Αλεξάνδρειαν.** Ώροσκόπιόν σας έστάλη. Αναμένομεν νεωτέραν σας. — **Α. Α. Λάρισσαν.** Συνδρομή σας ελήφθη. Ευχαριστούμεν. — **Π. Ρ. Αργοσατόλιον.** Τόμος σάς έστάλη. Χρήματα ελήφθησαν. — **Π. Σ. Λίμνη.** Σάς ενεγράψαμεν. Ευχαριστούμεν.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έν τοίς ήμετέροις γραφείοις εύρίσκονται όλίγα έτι σώματα του «Πανοράματος» χρυσοδέτου, έν ώ περιέχονται καλλιτεχνικά εικόνες των Βασιλέων και Πριγκίπων, ύπουργών και επισήμων ανδρών της Ελλάδος, ώς και πλείστων πόλεων και ώραιών τοπειών προς 10 φρ έκαστον.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Έπειδή πολλοί νέοι συνδρομηταί μας έπαυτηλημένως μās εξέφρασαν την έπιθυμίαν των να ύποβιβιάσωμεν τās τιμάς των παρελθόντων νόμων της «Φύσεως» έστω και δι' άπλουστέρου χρυσοδέματος, όπως προμηθενώσι τοιούτους, γνωστοποιούμεν, ότι παρέχομεν τοιούτους έφεξης εις τās εξής τιμάς.

Χρυσοδέτους προς Δρ. — 7.
Χαρτιδέτους προς Δρ. — 5,5)

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Δύο τόμοι μεγάλοι μετά πλείστων εικόνων
Τυπώνται χρυσοδέτους 12 φραχ.
άπλοισ 8
Συμπεριλαμβανομένων των ταχ. τιμών.

Η ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Άποκάλυψις του μέλλοντος έπισημονικώς αυτοπροσώπως ή και διά της φωτογραφίας. Πάσα αίτησις όδός Μαυρομυχάλη αριθ. 45 προς την Διεύθυνσιν της «Φύσεως» μετά Δρ. 5.

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

**Χριστιανισμός και Πνευματισμός —
'Ο ποσορισμός του ανθρώπου. —
'Η Έπιστήμη — Νέον φώς.**

Υπέροχος διδασκαλ'α των Πνευμάτων.
Ανακοινώσεις Υπερκόσμοι Γρηγορίου του Θεολόγου, Αγίου Αντωνίου, Αγ. Αθανασίου, Ιερεμίον του Προφήτου, Ι. Σκαλτσούνη, Γυγατίου Μοσχάκη, Αχ. Παράσχου, Βίκτορος Ούγκώ, Καίσαρος Δομπρόζου, Δέοντος Τολστόϊ και Ζωχάν, άστρονόμου, εκ του Πλανήτου Άρεως.

Άποστέλλεται άντι Δρ. 3,50 παντί προαποστέλλοντι τό τμήμα τούτο.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Άπό της Σεπτεμβρίου παρελθόντος τα γραφεία της «Φύσεως» μεταφέρθησαν επί της 'Οδού Μαυρομυχάλη, αριθ. 45.

Παρακαλούνται οι καθυστερούντες συνδρομαί της «Φύσεως» όπως, εύαρεστούμενοι, άποστείλωσιν ήμίν ταύτας, καθόσον προτιθέμενοι να τακτοποιώμεν τους λογαριασμούς μας, θα έπιδιώξωμεν παντί σθένει την είσπραξιν αυτών.

Ο ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
Υπό την προεδρίαν της Α. Υ. του Βασιλόπαυδοσ Γεωργίου.

Καλούνται τα μέλη του Μουσικού και Δραματικού Συλλόγου προς συγκρότησιν Γενικής Συνελεύσεως εις τό κατάστημα του Ωδείου τη 16 τρέχοντος μηνός, ήμέρα Πέμπτη και ώρα 6 μ. μ. προς άναθεώρησιν του Κτιστατικού.

Έν Αθήναις τη 9 'Οκτωβρίου 1914.
(Έκ του Γραφείου του Συλλόγου)

ΜΟΥΣΙΚΟΣ & ΔΡΑΜ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ

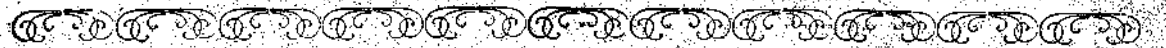
ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΗΕΙΑΝ
ΤΗΣ Α. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Γίνεται γνωστόν εις τους ενδιαφερομένους, ότι παρατείνεται μέχρι της 30ης Νοεμβρίου 1914 ό χρόνος προς ύποβολήν έργων διά τον Δεύτερον Άβερώφειον Μουσικόν Διαγωνισμόν του Ωδείου προς σύνθεσιν μικτής χωρωδίδας με θέμα αναφερόμενον εις τα τελευταία έθνικά γεγονότα.

Έν Αθήναις τη 30 Σεβρίου 1914.

Ο Διευθυντής του Ωδείου
Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΚΟΝΙΑΚ, ΥΔΡΟΤΑ & ΟΥΖΟΝ
Πρώτης ποιότητος

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΜΕΛΣΗΝΣ-ΙΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΒΟΛΩ
Ν. Γ. ΜΠΑΡΜΠΕΡΗ

Κείται παρά την παραλίαν εις περιβλεπτον θέσιν, με καθαρά, πολλά εύάερα και καλώς επιπλωμένα δωμάτια. Περιποίησις και ύπηρεσία προθυμοτάτη. Το ξενοδοχείον τούτο φημιζεται διά την έν γενει καλλιστην τάξιν και ήσυχίαν.

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ
Πλατεία Δημαρχείου, έν Πύργω.

Κατασκευή χρυσών δόντων και γαφυρωτών ολοχρυσών οδοντοστοιγιών, τοποθέτησις δε βιδωτών ολοχρυσών δόντων στήριζόμενων επί των ίδιων διά νέου τελειοτάτου μηχανήματος.
Θεραπείη τελειως πάσχοντασ εκ των εύλων και στερεοποιεί τους έλαφρώσ κινουμένους δόντας, εφαρμόζων τούτους με πλήρη επίτυχίαν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ
ΜΗΝΗΜΑΤΑΚΙΑ. - ΠΕΡΑΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
Διευθυντής: **Η. Μέλας.**

Κείται εις περιβλεπτον θέσιν. Μέγα καινούργησ Ξενοδοχείον με πάσαν εδμέριαν ύπηρεσίαν τελείον και περιποίησιν έκτακτον.

ΝΕΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ
ΚΡΑΣΑ & ΣΥΝΕΤΟΥ
21 ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 21

Τό μόνον οδοντοϊατρείον έν Ελλάδι εφαρμόζον όλασ τās νεωτάτας μεθόδους της επιστήμησ έν τε τώ θεραπευτικώ και τώ τεχνικώ. Ορίζονται ώραι τοίς κ. κ. πελάταισ προς άποφυγήν της πολυώρου παραμονής έν τοίς ιατρείοις.

Τελειοτάτη Οφθαλμολογική Κλινική

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — 'Οδός Πειραιώς — 20
ΣΠΗΛΙΟΣ ΙΩ. ΧΑΡΑΜΗΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Τέως Υφηγητής του Πανεπιστημίου
Μέλος της Γαλλικής Οφθαλμολογικής Έταιρείας έν τη Οφθαλμολογική Σχολή των Παρισίων σπουδάσας

CLINIQUE OPHTHALMOLOGIQUE

Docteur SPILIOS CHARAMIS, oculiste de l'ecole ophtalmologique de Paris; ex-professeur agrégé d'ophtalmologie à la Faculté de Médecine. Membre de la Société Française d'ophtalmologie Directeur de l'Hospice et de la Clinique Ophtalmologique de l'Hôpital. «Ζαπτιών»
Αριθμός τηλεφώνου 654. — ΑΘΗΝΕΣ

Κ. ΛΑΖΑΡΑΚΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ
Κάτωθεν Ξενοδοχείου «Κοντιντάλ»
Έν Πειραιεί
Μεγάλη συλλογή ένδυμάτων πάσης ποιότητος εις τιμάσ συγκραταβατικās. Προσαρμογή μέτρων τελεία. Δοκιμάσατε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Π. ΚΑΒΒΙΡΗΣ

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΠΑΘΩΡΙΑ — ΧΙΟΣ
Πωλούνται και επισκευάζονται όρολόγια όλων των ειδών και ερροστασίον με πάσαν έγγρησιν άσφαλείας και έργασίας εις τιμάσ ασυναγωνίστους. Όμοίως πωλούνται στήλαι και λυχνίοι πάντοσ ειδουσ.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΤΟ «ΑΪ-ΛΑΪΦ»
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ

Έν τη πλατεία του Συντάγματος
Έν Αθήναις
Τό πρώτιον έν Ανατολή λόγω ποιότητος, θέσεως, καλαισθησίας, μεγαλείου, εύπρεπειας κτλ. Συχνάζεται από την καλλιτέραν τάξιν. Υλικά πρώτης ποιότητος. Εργοστάσιον ειδικόν σοκολάτας. Παραγγελιαί γάμων και έορτών. Γλυκάσματα, φονταν, κομφέτα και πάντοσ ειδους σακχαροπλαστικής εις την έντέλειαν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΩΡΑΙΩΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Είνε τό μόνον αξιοπρεπέσ και τέλειον έν αξιοθέατω λαμπρώ τοποθεσί, με λουτήρας, ηλεκτρισμόν, φωτιμόν, πολυτελείσ αιδούσασ, λαμπρόν έστιατόριον κτλ. Κατάλληλον δι' οικογενείας και παραθερισμόν.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Θ * ΗΛΙΟΣ *
ΗΛΙΑ ΣΑΚΕΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
 Εν Πάτραις

Καλλιτεχνικόν Φωτογραφείον δι' όλα τα είδη
 και μεγέθη και εις τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ν. ΣΚΙΑΔΑ

46 — Ὁδὸς Σταδίου 46 — Ἀθήναι

Κατασκευάζονται παντός είδους ὑποδημάτων ἀν-
 δρῶν και γυναικείων εἰς τὴν ἐπιτέλειαν. Ἐργασία
 και τελειότης ἐκαστος. Κομψότης ἀπαράμιλλος.

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ

ΕΛΛΗΝ ΙΑΤΡΟΣ

68, Rue Ordener 68, Paris

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΖΗΣΗΣ

Ἐμπορὸς οἴνων, ποτῶν, ἐπιδόμων.

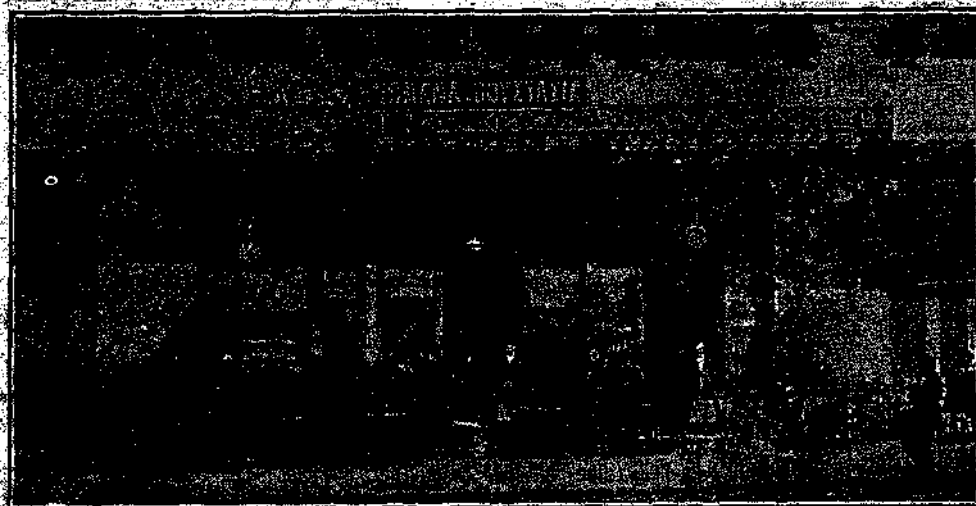
Ἐν Ὁδησσῷ, Πλατ. Αἰκατεγίνης.

Κατάστημα τέλειον δι' όλας τὰς ἐποχὰς. Παρακα-
 τήθηχ' ἰσχυρῶν ευρωπαϊκῶν οἴνων, ἑλληνικῶν κονιακῶν
 ὡς και διυλισμένων ἐλαίων. Τὸ κατάστημα πωλεῖ ἡδὴ
 και ποικίλα ἐπιδόματα και διάφορα εἶδη ζαχαροπλαστι-
 κῆς. Ἀκριβεία, καθαριότης και τάξις ἀγγλική. Τιμαὶ
 συγκαταβατικά. Διὰ πρῶτῃ τῆν ἐπιλεκτοτέρων τάξιν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΒΟΥΤΣΙΝΑ

ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩ

Εἶναι τὸ καλύτερον τῆς πόλεως παρὰ τῆ πλατείᾳ.
 Καθαριότης. Τάξις και περιποιήσις μοναδική. Καταλ-
 ληρότατον δι' οἰκογενείας. Συνιστᾶται εἰς πάντας.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ — Λεωφόρος Πανεπιστημίου, 48 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἐξαιρετικὴ ποιότης τῶν ὑλικῶν τοῦ καταστήματος και ἡ μοναδικὴ καθαριό-
 της και τέχνη κατέστησαν τὰ «Ἠνωμένα Βουστάσια» τὸ πρῶτον και ἀριστοκρατικώ-
 τερον τῶν Ἀθηναϊκῶν ζαχαροπλαστείων.

Εἰδιωότης εἰς τὰς παραγγελίας διὰ γάμους, ἐσπερίδας κτλ. Τηλέφωνον ἀριθ. 597.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

“Ο ΚΟΡΑΗΣ..

ΙΩΑΝ. ΜΗΛΙΑΔΟΥ—ΧΙΟΣ

Κεῖται ἐπὶ τῆς παραλίας εἰς περιβλεπτόν θέ-
 σον. Εἶναι τὸ καλύτερον και μεγαλειότερον ὄλων
 με δωματῖα καθαρά και ὑψηροτάτην πρόθυμον.
 Πουχία, τάξις και οἰκογενειακὴ περιποίησις.

ΤΥΡΟΙ & ΒΟΥΤΥΡΑ

ΔΗΜΗΤΡ. ΚΩΤΙΚᾶ

ὉΔΟΣ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 22 — ΑΘΗΝΑΙ

Εἶναι τὸ μεγαλειότερον, καλύτερον και καθαρώτερον
 τοῦ είδους τοῦ. Βούτυρα γαλακτὸς ἡγνημένα. Παρακα-
 τήθηχ' ἰσχυρῶν ὄλων τῶν εἰδῶν Τυροκομεία ἰδιό-
 κτητα. **ΒΡΑΒΕΙΑ** εἰς όλας τὰς Ἐκθέσεις.